

Lilac

4

คู่ปรับยอดมือปราบ
PARTNER

Tehanu เขียน
แมวส้มขนดอก แปล
Jojongsa วาด

ตอนพิเศษ IF เสียความทรงจำ #C : 0

ฮเยจุนไม่ชอบฤดูหนาว

อุณหภูมिर่างกายของคนที่คุณรักเย็นลง หัวใจของคนที่คุณ
เหลืออยู่แข็งทื่อ และความทรงจำทั้งหมดหายไป ทุกอย่างเกิดขึ้น
ในฤดูกาลนี้

และแล้วก็มีลำแสงอาทิตย์อ่อนอบอุ่นสายหนึ่งแทรกผ่าน
ลมหนาวอันรุนแรงเข้ามา

“ตรงนี้แน่หรือครับ”

ซาโดจินที่เดินนำหน้าหันมามอง ฮเยจุนที่กำลังย่อตาม
เขาจึงชะงัก ความรู้สึกเหมือนถูกจับได้ว่ากำลังคิดอะไร คำตอบ
จึงพันกันในหัวทันที

“ถามแบบนี้มันตอบยากนะ...”

“เสียเวลาผม”

“วันนี้สารวัตรก็ทำให้ผมรอเหมือนกัน”

“คุณบอกเองว่ามีเรื่องต้องไปพบและต่อรองกับผู้บัญชาการ
เช็กที่อยู่ดูอีกทีครับ ตรงนี้ไม่น่าใช่ประตูหน้า”

ตรงหน้าซาโดจินที่กำลังพูดอยู่คือกำแพงปูนซีเมนต์
ด้านขวามีเพียงทางเดินแคบ ๆ กว้างไม่ถึงหนึ่งเมตร หิมะที่ตก
ลงมาเมื่อวานยังไม่ถูกกวาดออกไปทำให้พื้นกลายเป็นทางเดิน
น้ำแข็งสีเข้ม

เขาดูเหมือนไม่คิดว่าห้วมมีต ๆ ด้านในจะมีสถานที่ที่คน
อาศัยอยู่ได้ ซึ่งเป็นความจริงที่ไม่มีสิ่งที่จะเรียกว่าเป็นบ้าน
ได้เลย น่าจะเป็นทางตัน

“แปลกจัง ต่อให้คนหายไปหมดเพราะเกิดเหตุการณ์
ร้ายแรง แต่กลับไม่มีคนอยู่ดูแลเลยสักคน นี่คือช่องทางลับหรือ
เปล่า”

ฮเยจุนสงสัยแล้วตรวจสอบที่อยู่ ตำแหน่งในแผนที่คือ
ตรงนี้ถูกต้องแล้ว ชายหนุ่มย่อตัวลง ซะโงกศิระะไปทางขวาริบ
สังเกตดูสถานการณ์ ขณะนั้นโตจินก็ก้มลงมาเหนือศิระะของ
ชายหนุ่ม

ไอเย็นจากปากของทั้งสองปะทะกันกลางอากาศ อยู่ ๆ เขาก็เอียงคอแล้วใช้ปลายลิ้นเลียติ่งหูของฮเยจุน ทำให้ผิวที่เย็นเฉียบเพราะอากาศหนาวเปื่อยขึ้น

“ฮะ ทำอะไรครับ ในที่แบบนี้”

ฮเยจุนตกใจเอามือปิดหูแล้วจะหันไปมอง แต่ถูกโตจิน กัดแก้มอย่างรวดเร็วเสียก่อน จึงได้แต่ทำตาโต มุมปากเขาแสดงความหมายลึกซึ้งขณะมองมาด้วยหางตา

“เบิกตากว้างขนาดนั้นรู้ว่าคนจะเอ็นดูใช่ไหมครับ”

“เอ็นดูว่านี่แก้มคงแหก เจ็บ”

“เจ็บกว่านี้ยังทนได้ แค่นี้เอง”

ฮเยจุนถองกล้ำมท้องแข็ง ๆ ของเขาต้งพลັก แล้วบ่นพึมพำ “หน้าผมเย็นจนแข็งแล้วนะครับ”

“ละลายให้ไหม” น้ำเสียงของซาโตจินนุ่มนวลขึ้นมาก

ฮเยจุนหัวเราะแล้วพยายามหยุดเขา “พอเถอะ จะทำอะไร
บ้าๆ บนถนน น้ากลัว...” ขณะตอบด้วยความอายผสมความ
กังวลนั่นเอง

พีบ

ก็ได้ยินเสียงแปลกๆ

พวกเขาที่กระซิบคุยกันเบาๆ พลันจับจ้องไปข้างหน้า
สายตาแหลมคมของทั้งสองมองเห็นเงาร่างวูบไหวคล้ายเปลว
แดดที่น่าจะเป็นคน

ทั้งคู่ชะงักไปครู่หนึ่งก่อนอำปากกว้างพร้อมกัน

“สารวัตร ตรงโน้นมี...?”

“คน”

ตรงที่ทั้งคู่ยืนอยู่ตอนนี้คือทางเข้าบ้านพักของเหยื่อคดี
ฆาตกรรม

หลายวันก่อน พบศพชายชราคนหนึ่งที่อยู่คอนเทนเนอร์
สินค้าบริเวณร่อนน้ำ ข้อสังเกตคือศพถูกควักลูกตาและริมฝีปาก
ถูกตัดออกไป

คดีนี้เกิดขึ้นที่เขตหนึ่งติดกับกรุงโซล ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับ
กองบังคับการปราบปราม กองสอบสวนกลาง เพียงแต่เป็นคดีที่
สถานีตำรวจซึ่งเพื่อนร่วมรุ่นของมาจองอินทำงานอยู่เป็นผู้ตั้ง
ข้อหา ชาวจึงมาเข้าหุฮยเอจุนด้วย คดีนี้ควรจะเป็นข่าวดังเพราะ
วิธีการค่อนข้างโหดร้าย แต่วันนั้นดันเกิดเหตุเพลิงไหม้ขนาดใหญ่
ใหญ่ซึ่งถือเป็นอุบัติเหตุร้ายระดับชาติ คนพูดถึงกันทั้งประเทศ คดีนี้
จึงไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร

คดีที่สื่อไม่สนใจก็มักไม่เป็นที่ต้อนรับจากภายในองค์กร
ตำรวจเช่นกัน แถมยังไม่มีครอบครัวของผู้ตายให้ซักถาม ก็ถือ
ว่าเหยื่อได้พูดไปหมดแล้ว และในเมื่อมีกำลังคนไม่เพียงพอ
เท่ากับการสืบสวนไม่มีความคืบหน้า ฮยเอจุนติดใจกลัวว่าศพจะ
ถูกฝังไปทั้งอย่างนั้น หลายวันมานี้ชายหนุ่มจึงมาค้นหาความ
จริงทีละนิดเมื่อมีเวลาว่าง

“สารวัตร”

“หืม?”

“จะเป็นคนร้ายหรือเปล่าครับ”

“ไม่รู้สิ ไม่มีทางรู้ได้ คุณบอกว่าจะเข้าไปไซ้ไหม ถึงไม่ได้
พกอาวุธมาเลยก็เถอะ”

“คุณมองข้ามจุดที่ผมเป็นตำรวจดีเด่นเสมอเลย ตอนนี
ควรรู้ได้แล้วนะ”

“ไม่มีกองหลังที่จะมาช่วยหากมีเหตุฉุกเฉิน ไม่มีอุปกรณ์
ใดๆ นอกจากกุญแจมือ แต่ก็เข้าไป?”

“...แต่ผมมีสารวัตรนี่ครับ”

ฮเยจุนแหงนหน้ามองโตจินที่ยังยืนอยู่เหนือตัวเขาราวกับ
เพดาน ชายหนุ่มยังคู้ตัวอยู่แต่แหงนคอมอง เป็นท่าที่ไม่สบายเลย
แต่ก็ยังยิ้มสู้

โตจินไม่ยิ้มด้วย ลมหายใจที่พ่นออกมาเย็นยะเยือกเป็น
พิเศษ เขาคงเปื้อนมาก ก็น่าจะเป็นแบบนั้น เขาบอกว่าไม่ได้
เด็ดขาดแต่ชายหนุ่มก็โหน่ยว่า “ไปดูรอบๆ ที่เกิดเหตุเท่านั้น”

ซึ่งตอนนี้กลายเป็นว่าอาจจะต้องบุกрукที่อยู่อาศัยและเข้าไป
พัวพันกับคนร้ายคดีฆาตกรรมโหดเหี้ยม

“หัวหน้าฉันควรไปหาคนทรง หรือไม่ก็นับถือศาสนาคุณนะ”

“ไหนเคยสั่งว่าอย่านับถือ ถ้าผมเชื่อถือสิ่งอื่นนอกจาก
คำพูดของสารวัตร คุณจะไปถลกหนังศาสนา”

“งั้นก็อย่าวิงวาทคดีสิครับ คดีคำสอนในคัมภีร์ไบเบิลนั้นก็
เหมือนกัน คุณแอบสืบคดีเองโดยไม่ได้รับการอนุญาตจากผม
แล้วจะให้ทำยังไง”

เขาพูดถึงฮเยจุนที่ช่วงนี้แอบออกไปสืบคดีอื่นคนเดียว
ซึ่งซาโดจินตำหนิชายหนุ่มอย่างหนักเมื่อหลายวันก่อน นั่นคือ
เหตุผลที่วันนี้เขาฝันแทรกตารางงานตามมาด้วยจนถึงที่นี้ทั้งที่
งานยุ่ง ฮเยจุนเขินและโต้กลับไม่หยุด

“ไม่สิ ผมไม่มีสิทธิ์สืบคดีคำสอนในคัมภีร์ไบเบิลนั้น และ
ไม่ได้ตั้งใจวิงวาท ไม่สิ...ไม่นะ ต้องเรียกว่าอะไรนะ”

“คุณควรรู้ว่าเป็นการกระทำที่อันตรายและไม่ควรทำ
ก่อนที่ผมจะพูดอะไร เข้าใจไหมครับ”

โตจินสบตาตรงๆ เพื่อกำชับ แต่กลับจอบในท่ากลับหัว
อย่างนั้นก่อนที่ชายหนุ่มจะได้ตอบอะไร เหมือนเป็นการ
ประทับตราในสัญญา

ก็จะตอบแบบนั้นอยู่แล้ว

ฮเยจุนชินจนแก้มแดงเป็นสีพีช โตจินมองภาพนั้นแล้ว
หรีตา “แค่จอบกับผู้ชายหน่อยเดียวต้องหน้าแดงขนาดนั้นด้วย
หรือ”

“เพราะหนาวต่างหาก ใจโรครจิต”

ชู เขาใช้นิ้วชี้แตะริมฝีปาก ได้ยินเสียงคนจากด้านใน
อีกครั้ง

การพูดคุยจบลงตรงนั้น พวกเขาส่งสายตาให้กันก่อน
เดินเคียงกันไปตามทางเดินแคบๆ ก้าวอย่างระมัดระวังพลาง
คุ้มกันให้อีกฝ่ายโดยไม่ต้องนัดหมาย

ร่างของทั้งสองแนบชิดกันก่อนแยกกันไปคนละฝั่งซ้ายขวา
ยื่นแนบหลังกับกำแพงและต่างก็วาดภาพในหัวว่าต้องทำอะไร
หากเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น ระหว่างที่ฮเยจุนประเมินเส้นทางการ

หลบหนี โดจินก็ตรวจดูว่าสภาพแวดล้อมอันตรายหรือไม่ แล้ว
ออกเดินอีกครั้ง

โชคดีที่เมื่อเดินต่อก็พบกับทางเข้า พอก้าวข้ามประตูเก่า
และเตี้ยเมื่อเทียบกับความสูงของกำแพงเข้าไปก็ยิ่งได้ยินเสียง
คนชัดขึ้น หลังจากเอียงหูฟังแล้วก็คิดว่าน่าจะเป็นเสียงคนตู้
ลิ้นชัก

โจรรกรรมดา?

ตอนนี้เหยื่อเสียชีวิตไปแล้ว ส่วนภรรยา ก็ตายจากไปเมื่อ
ปีก่อน สามภรรยาคนนี้ไม่มีลูกและไม่มีญาติไปมาหาสู่ ในทาง
เอกสารถือเป็นบ้านร้าง โจรก็อาจจะเข้ามาได้

ต้องตรวจสอบว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรม
นี้หรือไม่ ฮเยจุนเหล่มองโดจินที่ยืนอยู่เคียงกัน โชคดีที่เขาเองก็
ตัดสินใจแบบเดียวกันและส่งสัญญาณว่าให้ไปต่อ

ทั้งสองเดินตามเสียงผู้บุกรุกไป ไม่นานก็เห็นแขกที่ไม่ได้
รับเชิญ

แฮ็ด

คนที่เปิดประตูและปรากฏตัวออกมาคือชายอายุราวยี่สิบปลาย รูปร่างเล็กและตาปรือ กอดสิ่งที่สันนิษฐานว่าเป็นสมุดเงินฝาก ต้องตรวจสอบตัวตนของอีกฝ่ายก่อน ฮเยจุนเดินเข้าไปหาช้าๆ เพื่อขอความร่วมมือ

“คุณครับ ขอโทษนะครับ ผมคือร้อยตำรวจโทนมฮเยจุน กองสอบสวนกลาง รู้จักกองปราบที่กรุงโซลใช่ไหมครับ”

เมื่อบอกว่าเป็นตำรวจ อีกฝ่ายพลันแสดงสีหน้าตื่นตระหนกชัดเจน

ถ้าเขาหนีเรื่องจะยิ่งยุ่ง ทั้งสองไม่ได้สืบคดีนี้อย่างเป็นทางการ ที่เกิดเหตุอยู่นอกเขตกรุงโซลพอดี ซึ่งเขตการปกครองต่างกัน และอย่างไรคดีนี้ก็อยู่ในความดูแลของสถานีตำรวจท้องถิ่นแล้ว หากถูกตำหนิว่าก้าวก่ายพวกเขาก็จะพูดอะไรไม่ได้เลย

ฮเยจุนโต้เถียงกับตัวเองในใจแล้วกางมือยื่นออกไปในความหมายว่าอย่าเพิ่งหนี เพื่อบอกว่าตนไม่มีอาวุธ ไม่ได้ตั้งใจจะคุกคาม แต่อีกฝ่ายคงไม่เข้าใจ

“หัวหน้านัม! ทางซ้าย!”

ตอนที่ไต่ยีนเสียงของซาโตจินก็เข้าไปเสียแล้ว

บนกำแพงทั้งสองข้างมีลวดหนามแหลม ๆ พันกันอยู่ ชายคนนั้นปีนขึ้นไป สลัดฮเยจุนหลุดแล้วหนีออกไปทางประตู ฝั่งตรงข้าม ฮเยจุนเซไปเล็กน้อยพลางร้อง “เอ๋”

ทางที่ชายคนนั้นหนีไปคือประตูหน้า ส่วนทางที่ทั้งสอง เข้ามาคงเป็นประตูหลัง ทั้งสองมาตามระบบนำทางด้วยที่อยู่ หนึ่งบรรทัดโดยไม่ได้มาสำรวจก่อน กว่าจะสำนึกผิดได้ว่าไม่ได้ ขวางทางออกฝั่งโน้นเอาไว้ บุคคลนิรนามก็หนีไปแล้ว

“คุณครับ ถ้าหนีแล้วถูกจับได้จะตะขิดตะขวงใจกันทั้ง สองฝ่ายเปล่า ๆ!”

การโหม่งหัวของฮเยจุนไม่ได้ผลมากนัก ผู้บุกรุกยังคงวิ่ง ต่อไป

โตจินจับฮเยจุนเอาไว้ด้วยมือหนึ่ง อีกมือตรวจสอบว่า ถนนแถวนี้แยกไปทางไหนได้บ้าง จากนั้นโยนโทรศัพท์มือถือ ให้ฮเยจุนเช็กเอง แล้วไล่ตามชายคนนั้นไป

“มีถนนสองเลนอยู่ เลี้ยวตรงนั้น วิ่ง”

ฮเยจุนกวาดตามองหน้าจอโทรศัพท์แล้ววิ่งตามไปทันที

“สารวัตรแข็งแกร่งกว่า ไปเส้นที่ไกลกว่านะครับ!”

“มองทางข้างหน้าดีๆ อย่าล้มบนพื้นน้ำแข็ง”

แล้วก็เกิดการไถ่ล่าอันผิดที่ผิดเวลาในซอยแคบๆ รองเท้าหนังกับรองเท้าผ้าใบเหยียบไปบนพื้นที่ดินและหิมะทับถมกันโดยไม่หยุดพัก ทุกครั้งที่พื้นรองเท้าเสียดสีกับพื้นก็จะเกิดจังหวะที่ไม่สม่ำเสมอ

ทางแยกแยกพวกเขาออกจากกัน สุดทางย่อยของทั้งสองเส้นนี้คือถนนสองเลน คาดว่าผู้บุกรุกจะหนีไปยังถนนฝั่งตรงข้ามแล้วจึงแยกกันไปสกัดทางหนี

ในที่สุดก็วิ่งผ่านตรอกซอกซอยและมองเห็นถนนใหญ่อยู่ไกลๆ ฮเยจุนเตือนเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะจับชายคนนั้น

“คุณครับ! ยิ่งหนีก็ยิ่งดูน่าสงสัยนะครับ!”

น่าเสียดายที่ชายคนนั้นแค่หันมามองแล้วหนีต่อไป ฮเยจุนจึงต้องเร่งความเร็วอย่างไม่มีทางเลือก ฮเยจุนวิ่งเร็วมากและยึดด้วย ชายหนุ่มยื่นมือออกไปเพื่อจะจับชายคนนั้น

อีกนิดเดียว...

ชายหนุ่มไล่ตามผู้บุกรุกที่กำลังจะข้ามถนน พร้อมตะโกน
แจังก่อนเหมือนเวลาไล่จับคนร้าย

ซาโตจินยืนควบคุมลมหายใจที่เร็วขึ้นเพียงเล็กน้อยอยู่
ฝั่งตรงข้ามของถนนแล้ว ชายผู้สวมเสื้อโค้ตสำหรับฤดูหนาวสีเข้ม
นั้นตัวสูงมาก และเมื่อต้องมาวิ่งโดยไม่จำเป็น หน้าตาเขาจึงยิ่งดู
ดูดีน่ากลัว

ไอ้บ้า ไปอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่

ฮเยจุนมองโตจินอย่างหลงใหลแล้วรีบตั้งสติ จากนั้นบอก
ทิศทางกับอีกฝ่ายด้วยมือแล้วกดคันชายนคนนั้นจากทั้งสองฝั่ง
และตอนที่กำลังจะปิดทางไม่ให้ผู้บุกรุกหนีไปได้อีก รถบรรทูก
เฟอร์นิเจอร์ที่มองแวบเดียวก็รู้ว่าบรรทูกของหนักกำลังขับตรง
มาด้วยความเร็วสูงจากทางที่ฮเยจุนยืนอยู่ ในระแวกที่เจียบสงบ
แบบนี้ นี่คือภาพที่ไม่คาดคิดเลยว่าจะได้เห็น รถวิ่งเร็วแบบนี้
บนถนนที่ยังไม่ได้กวาดหิมะ ถนนลื่นมีความเสี่ยงมาก การวิ่งไล่
ตามกันในสถานที่แบบนี้ ฮเยจุนจะไม่สามารถคุมครองความ
ปลอดภัยของอีกฝ่ายได้เลย

ผู้บุกรุกยังคงวิ่งหนีต่อไปยังถนนฝั่งตรงข้าม ไม่รู้ว่าไม่เห็น
รถบรรทุก หรือเห็นแล้วแต่หยุดไม่ทัน แต่น่าจะเพิ่งเห็นซาโตจินจึง
หยุดอยู่กลางทาง

ฮเยจุนที่ไล่หลังมาก็ชะงักตัวแข็งไปด้วย

“ไอบ้า”

แบบนี้ได้ถูกรถชนแน่

“คุณครับ! ต้องมาทางนี้!”

ชายคนนั้นไม่รู้จะทำอย่างไร ฮเยจุนก็อยู่ไม่สุขไปด้วย

สีหน้าของโตจินที่เฝ้ามองอยู่ซีดเผือด เขาสายหน้าราวกับ
รู้ว่าฮเยจุนจะทำอะไร รู้สึกได้ว่าเขากำลังตะคอกใส่อย่างวิง

ขณะนั้นฮเยจุนกำลังสับสน ถ้าไม่วิ่งเข้าไปก็จะไม่บาดเจ็บ
เลยแม้แต่น้อย สิ่งที่ซาโตจินสั่งห้ามคือการทำเรื่องที่ทำร้ายตนเอง

แต่ทำแบบนี้ได้จริงๆ เหรอ

แล้วชายหนุ่มก็ตัดสินใจว่าจะต้องช่วยประชาชนมากกว่า
ตัวเอง ปากและสองขาขยับทันที

“ไปทางนั้นอันตรายนะครับ!”

ไม่ใช่จิตใจที่เสียสละอย่างมหาศาล เพราะชายหนุ่มไม่ใช่
สมาริตัน¹ ผู้มีน้ำใจ แต่เป็นความรับผิดชอบตามหน้าที่อย่าง
หนึ่ง ถ้าทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นคงเกิดความอับอายทุกครั้งที่ติดตรา
ตำรวจแล้ววิ่งตามจับคนร้าย สุดท้ายฮเยจุนก็วิ่งเข้าหาผู้บุกรุกที่
กำลังตัวแข็งที่อแทนที่จะถอยหลัง

และเห็นซาโดจินเร่งฝีเท้ามาหาตนแทบจะในเวลา
เดียวกัน

ว่าแล้ว

น่าแปลกที่ทำให้รู้สึกทั้งโล่งใจและกังวลในเวลาเดียวกัน

ฮเยจุนรู้ว่าตนเลือกทางเสี่ยงได้เสมอเพราะเขาจะมาช่วย
แต่ไม่ได้คิดหวังว่าซาโดจินจะต้องมาเสี่ยงอันตรายไปด้วย เพราะ
ถ้าเขาบาดเจ็บเพราะตนเองแม้เพียงปลายเส้นขนคงทนไม่ได้
แค่ให้เขาคอยเป็นห่วงในที่ที่มองเห็นได้เพื่อเป็นที่พึ่ง แค

¹ อิงจากเรื่องเล่าเกี่ยวกับชาวสะมาเรียในพระคัมภีร์ไบเบิล สื่อถึงผู้มีน้ำใจ
ช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน

ความรู้สึกเป็นห่วงนั้นก็เพียงพอแล้ว แต่นั่นก็ทำให้ฮเยจุนเข้มแข็ง
ขึ้นได้

ฮเยจุนรีบพูด ตามองโตจิน ยื่นแขนทั้งสองข้างไปหาชาย
คนนั้นที่กำลังตัดสินใจไม่ถูก

“อันตรายนะ! มาทำไม! ผมจัดการเอง อยู่ตรงนั้น อย่า...”

ก่อนที่จะเปล่งเสียง ‘ขยับ’ ชายคนนั้นก็ปิดตัวเพื่อสลัด
ฮเยจุนทิ้ง

“ปล่อย ให้อัฒราจเว!”

“รถกำลังวิ่งมาครับ! อยากรอดตายหรือ?”

ฮเยจุนฝืนจับตัวชายคนนั้นเอาไว้โดยไม่มีความเลือก
อีกฝ่ายขัดขึ้นเพราะคิดว่าจะถูกจับจึงเกิดการต่อสู้อย่างรุนแรง
ขึ้น สุดท้ายแล้วชายนิรนามก็ถูกดันขึ้นไปบนฟุตบาท แต่ฮเยจุน
กำลังจะถูกรถชน

“นมฮเยจุน! ไช้โง่!”

ซาโตจินเข้ามาใกล้ขณะที่ต่อสู้กันและยืนอยู่ข้าง ๆ
น้ำเสียงของเขาโมโหมาก ฮเยจุนจะหันไปมองเขาแต่หน้าเศร้ายิ่ง
ทำแบบนั้นไม่ได้ เพราะรถบรรทุกวิ่งมาถึงพอดี

ไฟหน้ารถที่กะพริบขณะพุ่งตรงเข้ามาหาแยงตา ฮเยจุน
ตาพร่าขณะสายหน้า

“ซาโตจิน ไม่ใช่! อย่า...”

“ฮเยจุน!”

เอี้ยดดดด

พล๊ก...!

คนขับเหยียบเบรก รถหยุดอย่างยากลำบากพร้อมกับ
ได้ยินเสียงรถชนอะไรบางอย่างดังสนั่น ตามมาด้วยเสียงร่วงหล่น
ดังตึก คนที่เห็นอุบัติเหตุจากไกล ๆ ต่างกรี๊ดร้อง

ฮเยจุนเงยหน้าขึ้นจากเหตุการณ์น่าสะพรึงกลัว หน้าแปลก
ที่ร่างกายซึ่งควรกระเด็นจากแรงกระแทกกลับถูกใครบางคน
กอดเอาไว้และกำลังก้มลงไปกับพื้น

ซาโดจินกอดฮเยจุนเอาไว้แน่นแล้วรับแรงกระแทกทั้งหมด
นั้นแทน เขาล้มอยู่หน้ารถเพราะไม่มีเวลาให้หนีพร้อมกัน ฮเยจุน
พบว่า มีเพียงตนที่ถูกกระแทกน้อยที่สุด

ซาโดจิน

“ไ้บ้า...!”

ฮเยจุนวิ่งเวียนมึนงงและปวดศีรษะอย่างรุนแรง แต่ไม่มี
เวลามาสงใจตัวเอง

รีบตรวจดูอาการของโดจิน ยกแขนตัวเองขึ้นอย่าง
ยากลำบากเพื่อเช็กศีรษะของเขา เมื่อแตะสัมผัสด้านหลังของ
ศีรษะที่กระแทกพื้นแล้วฝ่ามือก็เต็มไปด้วยเลือดกลิ่นคาวคั่ง
เลือดอุ่นๆ ไหลนองบนถนนหิมะที่ถูกเหยียบย่ำซ้ำๆ จนกลายเป็น
สีดำ

ฮเยจุนไม่คุ้นเคยกับการระเบิดเสียงร้องไห้ แต่สีหน้า
กลับเริ่มเหยเกเหมือนกำลังจะร้องไห้

ทำยังไงดี

ทำยังไงดี

ช่วยด้วย...

“ซาโตจิน ไม่นะ ไม่...! ฟีนลี หนึ่งหนึ่งเก้า หนึ่ง...ช่วย โทร.เรียกหนึ่งหนึ่งเก้าหน่อยครับ!”

ผู้คนเริ่มมามุงกันที่ริมถนนอันเจียบเหงาที่ละคนสองคน ระหว่างนั้นชายผู้บุกรุกก็เดินถอยหลังแล้วหนีไปอย่างรวดเร็ว ฮเยจุนไม่ได้ดูด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายทำอะไรอยู่ ร่างกายของฮเยจุน กำลังสั่นเพราะอาการแพนิค² เหงื่อเย็นๆ ไหลออกมา อึดอัดจน หายใจไม่ออก

ความหวุ่นวิตกที่เกิดขึ้นอย่างเฉียบพลันทำให้รู้สึก เหมือนเลือดจากทั้งร่างกำลังไหลออกไป กลัวมากแต่ก็ร้องให้ ไม่ออก บาดแผลในใจที่มีใครบางคนทุ่มเทเย็บปิดให้กลับเปิด ออกอีกครั้ง

กลัวจนคลื่นไส้

กลัวว่าซาโตจินจะเป็นอะไรไป

² ภาวะที่ร่างกายเกิดความกลัวหรือวิตกกังวลอย่างรุนแรงฉับพลัน

เหมือนแม่...

“ไม่นะ ไม้ ไม้ไปรด...ห้ามตาย...เพราะฉันอีก...ชะ...
ช่วยด้วยครับ...เขาไม่ได้สติ ช่วยด้วย! ช่วยด้วย...”

ฮเยจุนไม่แม่แต่จะเก็บสีหน้าที่กำลังพังทลายเพราะไร้สติ
ได้แต่คร่ำครวญราวกับเสียงกรีดร้อง

“ใครก็ได้ ไม้ไปรด โทร.เรียกหนึ่งหนึ่งเก้าให้หน่อย
ไม้ไปรด...! ไม้ไปรดช่วยหน่อยครับ...”

ฮเยจุนตัวสั่นเทาร้องขอความช่วยเหลือไม่หยุด และไม่
รู้ตัวด้วยซ้ำว่ากำลังพูดอะไรอยู่ ไม้แต่ร้องขอวิงวอนให้คนช่วย
แม้ได้ยินเสียงคนขับลงจากรถและกำลังโทร.แจ้ง แต่ฮเยจุนก็
หยุดพูดขอร้องไม่ได้ เพราะเวลาฝันร้ายหรือเจอเรื่องยากลำบาก
จะมีซาโตจินคอยกอดเสมอ เมื่อสติของชายหนุ่มเริ่มเลือนราง
ก็ไม่มีแรงแม่แต่จะขยับปลายนิ้ว ทำอะไรไม่ได้เลย

บนเสื้อโค้ตสีดำของซาโตจินที่นอนไม่ได้สติ ปกเสื้อเชิ้ตมี
รอยเปื้อนเลือด

“ไม่นะ ไม้ไปรด...”

อย่าทิ้งฉันไว้คนเดียว

บนใบหน้าซีดขาวของฮเยจุนที่ร้องไห้ไม่ออก มีเพียง
เหงื่อหยดลงมา

เลือดหยดลงบนของเหลวรสเค็มนั้น

เฮ้

ตอนนี้ซาโดจินนอนนิ่งเหมือนศพ ตามหลักแล้วเป็นไปได้
ไม่ได้ที่เลือดของเขาจะหยดลงมาจากด้านบน ฮเยจุนสงสัยจึงใช้
หลังมือเช็ดใบหน้าของตัวเอง

อะไรบางอย่างไหลออกมาจากหน้าผาก

ตอนนั้นเอง หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งก็โบกผ้าเช็ดหน้า
อย่างเป็นห่วงมาจากอีกฝั่งของถนน

“คุณคะ! หนู่มหล่อ! คุณก็มีเลือดออกที่หัว!”

อ้อ

นั่นด้วย...

ฮเยจุนเหม่อมองเลือดของตัวเองที่ไหลเหมือนสีน้ำลงบน
หน้าของโตจิน

ฟูบ

ศิระระของชายหนุ่มที่มลงบนอกของคนในอ้อมแขน

ตอนพิเศษ IF เสียความทรงจำ #C : 1

ฮเยจุนในชุดผู้ป่วยกำลังเดินวนไปมาในห้องพักอันกว้างขวางอย่างเหม่อลอย นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ต้องเข้าโรงพยาบาลและพักในห้องพักผู้ป่วยหูรูดแบบนี่

อ้อ เคยมีครั้งหนึ่ง ตอนซ้อมจับกุมนักธุรกิจผู้มีอิทธิพล

ถ้าเป็นเวลาอื่นฮเยจุนคงตื่นเต็นดูนั่นดูนี่ในห้อง แต่ตอนนี้ไม่ได้คิดถึงเรื่องอื่นเลย เพราะเพิ่งได้รับข่าวดีจนแทบจะกรี๊ดร้อง สมองกำลังตื่นตัวเต็มที่

ผู้กำกับยอมใช้หลอดดูดน้ำทับทิม เห็นชายหนุ่มแล้วก็
เป็นห่วง

“จำอะไรตอนเกิดอุบัติเหตุไม่ได้เลยจริงๆ เหรอ”

“ครับ ไม่ได้เลย ผมไปที่นั่นทำไมนะ”

“สักอย่างเดียว?”

“แม้แต่อย่างเดียว...!”

“โอ๊ย ตกใจ”

ผู้กำกับยอมตกใจทำน้ำผลไม้หก เพราะอยู่ๆ ชายหนุ่มก็ขึ้นเสียง สีหน้าของฮเยจุนดูมีอะไรบางอย่างอยู่ในใจขณะเหลือบมองผู้กำกับยอมเข็ดน้ำสีแดงด้วยกระดาษทิชชู ชายหนุ่มไม่สบายใจ เป็นความรู้สึกสูญเสียอันเลือนราง รวากับเฟิ่งผิงเฉิงของเหลวเหนียวสีแดงแบบนั้นเมื่อเร็วๆ นี้

*เพราะคดีของแม่เธอ แต่นั่นก็นานมาก ผ่านมาสิบปีแล้ว
นะ*

คิดมาถึงตรงนี้ใบหน้าของฮเยจุนก็ค่อยๆ ซีดลง ไม่เข้าใจอะไรเลย

“จับคนร้ายคดีของแม่ได้แล้วจริงๆ เหนอครับ ผมเป็นคนจับ? อยากจะบ้า มันจะเป็นไปได้ยังไง”

“นี่ ลองคิดดูดีๆ จำไม่ได้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ก็นั่นนะสิ...ตอนนี้เดือนอะไรปีอะไรนะครับ”

ผู้กำกับยอมควักโทรศัพท์มือถือออกมาให้อีกฝ่ายดู ปฏิทินด้วยตัวเองแล้วย้อนถามอย่างระวัง

“จำสารวัตรซาใต้ไซ่ใหม่ เขาเป็นใคร ทำอะไร”

พอได้ยินชื่อนั้นฮเยจุนก็เสียวสันหลังวาบ เสียงสูงขึ้นไปอีก
“แน่สิครับ ไ้อ้บ้านั้น เขาให้มาตำผมเหรอ ตัวเองบัญชาการ
สืบสวนห่วยเองแท้ๆ หลังจากนั้นผมก็จัดการได้ทุกคดี!”

“หา...?”

“ผมก่อเรื่องอะไรตอนอยู่กับมนุษย์คนนั้นเหรอครับ ไม่ใช่
...ไซ่ใหม่ ล้อผมเล่นละสิ”

“โอ้ย พระเจ้า...เรื่องใหญ่แล้วแบบนี้”

ผู้กำกับยอมจนปัญญากับสถานการณ์ตอนนี้มาก ไม่รู้ว่า
ต้องอธิบายยังไงดี ได้แต่ขยับปากมูบมิบ ฮเยจุนอีต้อใจแทบ
ระเบิด

แค่กลับไปนิตเดียวแล้วตื่นขึ้นมา แต่ช่วงเวลาหนึ่งใน
สมองกลับว่างเปล่า ดูเหมือนเหตุการณ์สำคัญจะเกิดขึ้นใน
ช่วงเวลาที่หายไปนี้ด้วย

ไม่ว่าจะเป็นการจับคนร้ายในคดีของแม่ที่ต้องการมาทั้ง
ชีวิตด้วยมือของตัวเอง หรืออาการซึมเศร้าของพ่อที่ดีขึ้นมาก

ที่สำคัญ...

“ว่าแต่ ลุงครับ ลุงบอกว่าผมมีแฟนแล้ว เป็นคนแบบไหน
เธอ พ่อรู้เรื่องนี้ไหม”

“หืม...? อืม...ก็...ไม่รู้สิ จะว่ารู้ก็มีเหตุผล จะว่าไม่รู้ก็มี
เหตุผล”

“ทำไมมีปฏิกิริยาแบบนั้นครับ ผมคงไม่ได้ถูกทิ้งแล้ว
หรือคะ”

“ไม่หรือก เพราะถ้าเอาคำว่าแฟนกับเพื่อนมาใช้ด้วยกัน
มันจะฟังแปลกๆ นะสิ โธ่เอ๊ย ทำยังไงดี อ้อ! สารวัตรซาพักอยู่
ห้องพักผู้ช่วยข้างๆ ไปถามเขาดูสักครั้งสิ น่าจะพินแล้ว
เหมือนกัน”

ฮเยจุนอารมณ์เสียที่อีกฝ่ายพูดถึงชื่อของซาโดจินใน
หัวข้อนี้ด้วย เสียงของชายหนุ่มฟังดูไม่พอใจ

“ทำไมต้องถามเรื่องนั้นกับคนแบบนั้นครับ”

“เขารู้จักนายดี”

สีหน้าของฮเยจุนหม่นหมองเมื่อขบคิดตามคำตอบของชายวัยกลางคนอย่างจริงจัง “...ผมทำสัญญาทาสกับซาโดจิน เھرอครับ”

มันเป็นสมมติฐานที่เป็นไปได้ เพราะคนที่ทิ้งละเอียดยรอบคอบ เก่งเกมการเมือง และเยือกเย็นที่สุดที่ฮเยจุนรู้จักก็คือซาโดจิน จนสงสัยว่าเขาจะรู้ไหมว่าในโลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่าความโรแมนติก

“โอ๊ย ฉันไม่รู้ด้วยแล้ว ยงดีที่นอกจากหัวแล้วนายก็ปกติดี ฉันจะไม่บอกข่าวเรื่องอุบัติเหตุกับพ่อของนายก็แล้วกัน จัดการอะไรเรียบร้อยแล้วฉันก็จะไปทำงานแล้ว เจ็บตรงไหนก็โทร.มาบอก ไปละ!”

“อ้าว? ลุง ผู้กำกับ!”

ผู้กำกับยอมติดจรวดหนีไป แผ่นหลังของคนที่กำลังหนีนั้นบอกว่าไม่อยากรุ่งเกี่ยวกับความพังพินาศนี้

ฮเยจุนนั่งหมื่น ๆ อยู่ปลายเตียงแล้วขบคิดถึงสิ่งที่คุยกับผู้กำกับยอมอย่างละเอียด ตนอยู่กับซาโดจินในที่เกิดอุบัติเหตุและเขาจะอะไรเกี่ยวกับตนตั้งมาก แม้ยังคาดเดาทุกอย่างในตอนนี้อย่างไร

แต่ที่รู้แน่ ๆ หนึ่งในสองข้อนี้คือ ชายคนนั้นถือกุญแจไขความลับ
ในอดีตของตนอยู่

ถึงไม่ยอมเจอหน้ากันนอกกองปราบ แต่ก็ช่วยไม่ได้

ฮเยจุนส่งกระจกเล็กดูใบหน้าบวมของตัวเอง แล้วออก
จากห้องพักผู้ป่วยไปอย่างเสียไม่ได้ ทางเดินเรียบมากจนหน้าขลุกลง
ชายหนุ่มเดินช้า ๆ ไปยังห้องพักผู้ป่วยที่อยู่ข้าง ๆ ชื่ออันคุ้นเคย
เขียนอยู่บนป้ายขนาดเล็ก

[ซาโดจิน]

ก๊อก ๆ

ลองเคาะประตูแล้วแต่ไม่มีเสียงตอบจึงลองหมุนลูกบิดดู
ปรากฏว่าเปิดประตูได้ง่าย ๆ

ฮเยจุนปิดประตู เอาหลังแนบประตูแล้วปรับลมหายใจให้
สงบ มองเลยเข้าไปผ่านประตูกลางที่เปิดเอาไว้ครึ่งหนึ่ง
มองเห็นเงาร่างสูงใหญ่ของชายคนหนึ่งที่หน้าตาของห้องพัก
ผู้ป่วยระดับวีไอพีอันกว้างขวาง

หนุ่มหล่อผู้มีความรู้สึกไว้

ซาโดจิน

พอเห็นเขาฮเยจุนก็สะดุ้ง เพราะอยู่ๆ ก็รู้สึกอบอุ่นอ่อนโยนไปทั้งตัว ไม่ใช่ความตะขิดตะขวงใจไม่สบายใจอย่างที่เคยรู้สึกกับอีกฝ่ายมาตลอด เป็นความโล่งใจอย่างชัดเจน “ไม่รู้ว่าทำไม แค่เห็นซาโดจินเป็นปกติ เขาถึงรู้สึกแบบนี้ ฮเยจุนสงสัยแล้วออกเดินอีกครั้ง การลงมือทำคือวิธีระงับความรู้สึกชั่วขณะหนึ่งได้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

พอเปิดประตูกลางให้กว้างขึ้นก็ได้ยินเสียงคนสองคนกำลังเถียงกัน นึกว่าเขาอยู่คนเดียวแต่คงไม่ใช่ เป็นเสียงของผู้ชายกับผู้หญิง

“ฉันทำอะไร”

“มีแฟน”

“เพื่อแต่งงานใช่ไหม กับบ้านไหน”

“บ้านไหนอะไรกันล่ะ ไม่ต้องสงสัยเรื่องนั้นหรอก นายแค่มีแฟน พี่ชายเดิมพันว่านายน่าจะบ้าอยู่แล้ว ส่วนฉันเดิมพันว่าในที่สุดนายก็เป็นบ้าไปแล้ว”

“สัมภาษณ์ละเอียดแบบนี้ให้ตีเส้นกันถ่ายรูปใหม่ เหนื่อย
เข้าประเด็นเถอะ”

“นายยอมทิ้งสิทธิพิเศษทั้งหมดแล้วหางายการ์ดสลิมนีเยนะ
แฟนนายจะอย่างไร เขาเป็นคนขี้เหงานะ”

ชีวิตส่วนตัวของซาโดจินเป็นความลับราวกับปริศนา การ
พูดคุยอย่างสบายๆ ของเขากับผู้หญิงคนนั้นกระตุ้นความอยากรู้
คบกับคนขี้เหงานะ คนประเภทที่ซาโดจินจะไม่มีวันเลือกโดยเด็ดขาด

ผิดคาดแฮะ ฮเยจุนรู้สึกแปลกๆ

ชายหนุ่มอยากรู้จึงแหล่มองไปที่ฝั่งตรงข้ามของซาโดจิน
ตรงนั้นมีสาวสวยดูหรูหราเย็นอยู่ เพิ่งพบกันครั้งแรก แต่กลับ
รู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด

เมื่อเทียบกับตัวเองอยู่สักพักว่าไหนๆ ก็เข้ามาแล้ว ฮเยจุน
จึงส่งเสียงให้เขารู้ “คือว่า...” เสียงดังขึ้นเล็กน้อยเพราะความ
ตื่นเต้น

คนสองคนที่ยืนอยู่ริมหน้าต่างท่ามกลางแสงจันทร์หันมา
ช้าๆ คนที่รู้ตัวก่อนคือฝั่งผู้หญิงไม่ใช่ซาโดจิน

“อ้าว? หัวหน้านัม? ฟิ้นแล้วหรือ ร่างกายเป็นยังงัยบ้าง”

แม้ไม่รู้เหตุผล แต่เธอดูยินดีที่ได้พบฮเยจุนอย่างชัดเจน
แตกต่างจากแวตาคอมกริบของซาโดจินโดยสิ้นเชิง

เขาดูเหนื่อย ราวกับเจ้าของบ้านถูกบังคับให้ต้องต้อนรับ
แขกที่ไม่ได้รับเชิญ แวตาทิ้งยโสที่จ้องมองหนึ่งนั้นไม่มีทั้ง
ความสนใจและความพอใจแม้แต่นิดเดียว กะแล้ว แบบนี้ถึง
ไม่ยอมมาเิง

ขณะกำลังคิดว่าจะล่าถอยออกไปตอนนี้ดีไหม เธอก็ทำมือ
ว่าให้เข้ามา ฮเยจุนเขินและเดินเข้าไปโดยทำเป็นว่าต้องเข้าไป
อย่างเสียไม่ได้ แล้วอยู่ๆ เธอก็พูดกับทั้งซาโดจินและฮเยจุน

“ได้เจอกันแล้วแฮะ คู่รักร่วมเป็นร่วมตาย”

ขาสองข้างของฮเยจุนที่กำลังเดินไปที่เตียงกลายเป็นหิน

“ครับ?”

ปฏิภิกิริยาของซาโดจินที่เงียบอยู่ก็ไม่ต่างกันนัก มีเสียงลั่น
เบาๆ ดังออกมาจากร่างนั้น เขาใช้มือกดขมับเหมือนกับปวดศีรษะ
แล้วออกคำสั่งไล่แขกอย่างเฉยเมย

“ถ้ายังไม่หยุดพูดไร้สาระก็ไสหัวออกไปซะ”

คำพูดไร้สาระนั้นเป็นมุกตลกร้ายที่อธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ ฮเยจุนเผลอพยักหน้า แต่ผู้หญิงคนนั้นกลับทำเพียงยิ้มอย่างมีนัย ไม่ยอมกลับคำหรือหายไปจากสายตาเขา แต่มาขอความเข้าใจจากฮเยจุนแทน

“คุณฮเยจุน ความจำของหมอนี้ยังไม่กลับมาสมบูรณ์ เขาจำอะไรช่วงนี้ไม่ได้เลย”

แปลก นั่นควรจะเป็นเรื่องของตน เพราะคนที่มิหลุมยุบขนาดใหญ่ยักษ์ในหัวคือชายหนุ่ม ฮเยจุนจึงถามในส่วนที่อยากรู้มากที่สุดตั้งแต่เมื่อครู่

“...รู้จักผมหรือครับ คุณเป็นใคร”

การสืบสวนทั่วไปจะเริ่มจากการทำความเข้าใจเรื่องราวของคดี จากนั้นจึงเป็นการตั้งข้อสงสัย

ฮเยจุน ซาโดจิน และผู้หญิงคนนี้ให้ความรู้สึกคล้ายๆ กัน ถึงยังยิ้มแต่ก็ใช้สายตาแหลมคมกวาดตามองและตรวจสอบ

สถานการณ์ของเป้าหมายไปด้วย คงเพราะเป็นคนในวงการอาชีพเดียวกัน

“จำฉันไม่ได้หรอกคะ ฉันคือพี่สาวของโตจิน เรารู้จักกันนะ”

จำได้ร่างๆ ว่าเขาเคยเล่าว่ามีพี่สาว แต่เพิ่งเคยเจอหน้าเธอแน่ๆ ทว่าทุกคนในห้องนี้ไม่มีที่ท่าว่าล้อเล่นเลย ฮเยจุนต้องยอมรับว่าไม่สามารถปล่อยผ่านสถานการณ์นี้ไปด้วยรอยยิ้มลวกๆ ได้

ประสบอุบัติเหตุพร้อมกัน และยังความจำเสื่อมเหมือนกันอีก เป็นไปได้หรือ

ทุกสิ่งแปลกมากจนไม่รู้ว่าผิดปกติตั้งแต่ตรงไหน สมองเต็มไปด้วยม่านหมอก ซาโตจินก็น่าจะรู้สึกเหมือนกัน

พี่สาวของเขาสลับมองพวกเขาที่กำลังสับสน แล้วพูดเสริม “จะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่ยังไงความจริงก็ไม่เปลี่ยน ตอนแรกฉันก็ห้าม แต่ก็ยอมแพ้เพราะพูดไม่ฟัง ทั้งสองคนคบกันสักพักแล้วฉันไม่ได้พูดเล่นมั่วซั่วนะ”

จริงๆ เหรอ

จริงเหรอเนี่ย

ฮเยจุนตกใจ ห้ามตัวเองไม่ให้อ้าปากค้างอย่างยากลำบาก สายตามองซาโดจินโดยสัญชาตญาณ แสงสว่างภายในห้องกับแสงสลัวภายนอกผสมกันสะท้อนไปที่เขา โดจินไม่เคยเสียความสงบไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ไหน แต่ตอนนี้กลับไม่เป็นแบบนั้น อย่างน้อยนี่ก็เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่าโดจินตกใจจนทำอะไรไม่ถูก

ซาโดจินรวบรวมคำไม่กี่คำเหล่านี้เข้าด้วยกันแล้วโบหน้าก็ซีดเผือด นัยน์ตาสีเข้มตกอยู่ในความทุกข์ลึกซึ้ง ดวงตาเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง น้ำเสียงที่เปล่งออกมาในท้ายที่สุดสงบเหมือนทะเลลึก

“ใส่หัวออกไปก่อนฉันจะเรียกตำรวจ”

เธอไม่สนใจความเป็นมาของเขา ชายหนุ่มเพิ่งเคยเห็นคนที่อยู่ต่อหน้าซาโดจินที่ดูอันตรายแล้วไม่กลัวแบบนี้เป็นครั้งแรก

ระหว่างที่ฮเยจุนจับตามองสองพี่น้องด้วยความทึ่ง เธอก็หยิบกระเป๋ากลับมาจากรั้วโซฟาแล้วโบกมือลาทั้งสอง

“เรื่องนอนโรงพยาบาล ฉันจัดการให้แล้ว ถ้ามีปัญหาก็โทร.
มานะคะ ส่วนเรื่องส่วนตัวของสองคน จัดการกันเองแล้วกัน”

แล้วเธอก็เดินออกไป ก่อนที่จะเปิดประตู อยู่ๆ เธอก็หันมา

“อ้อ ตอนนี่ทั้งสองคนเพิ่งย้ายไปอยู่ด้วยกัน อยู่ปุ๊บก็หย่า
ปั๊บเลยแฮะ คุณกันดี ๆ ละ”

เธออมยิ้มแล้วออกจากห้องไป

แฮ็ด

ประตูปิดลง

พี่สาวของซาโตจินทิ้งคำประกาศเหมือนฟ้าผ่ากลางวัน
แสกๆ เอาไว้แล้วจากไปทันที ห้องพักผู้ป่วยอันกว้างใหญ่
กลับมามีบรรยากาศเยือกเย็นเหมือนภูเขาน้ำแข็ง

แม้โลกจะกลับตาลปัตรแต่ก็ไม่น่าจะวุ่นวายถึงขนาดนี้
ฮเยจุนจ้องมองโตจินด้วยแววตาสั้นไหว

แววตาแฝงความตื้นเขินของเขามองมาที่ตน ฮเยจุนอ่านตัวอักษรไม่ก็ตัวที่ตรงกับความรู้สึกของตัวเองจากใบหน้าแข็งแกร่งของอีกฝ่ายได้ในทันที

เช่น ฉิบหายแล้ว เป็นต้น

เป็นไปตามที่คิดเอาไว้ ทั้งสองที่กลายเป็นหินเปิดปากพร้อมกัน

“เวรเอ๊ย...!”

“เวรเอ๊ย...!”

แล้วต่างก็หันหนีโดยไม่รู้ว่ใครเริ่มก่อน

ปัจจุบัน

ความจำของทั้งสองยังหยุดนิ่งอยู่ตอนที่เกลียดกันแทบตาย เป็นตอนที่ซาโดจินถูกนัมฮเยจุน ‘แย่งลูกทำแค้น’ ไปได้ เป็นครั้งแรกในชีวิต

ประเด็นที่โตจिनกำลังจดจ่อในตอนนี้เป็น ‘การขัดคำสั่ง’ ฮเยจุนในความจำของเขาตอนนี้ ชายหนุ่มคือ ‘ผู้โต้แย้งกับปัญญาที่หยิ่งผยองอวดดีกับผู้บังคับบัญชา’

กล่าวคือเวลาของซาโตจินถูกแซ่แข็ง แต่ปัญหาคือต้นถูกแซ่แข็งพร้อมกับของฮเยจุน

ฮเยจุนเองยังต้องใช้เวลาสองวันกว่าจะยอมรับความจริงอันเหลือเชื่อนี้ได้ แต่ตอนนี้ไม่มีเวลาให้ปฏิเสธความจริงอีกต่อไป เพราะต้องปิดบังเรื่องอุบัติเหตุกับพ่อ และไม่มีที่ให้ไปหลังจากออกจากโรงพยาบาล ก่อนอื่นต้องลดความจำเป็นที่ต้องไปบ้านของซาโตจินซึ่งเรียกว่าที่อยู่อาศัยในปัจจุบันก่อน

“หมายศาลน่าจะออกเลยทันที มอบหมายงานให้สถาบันนิติวิทยาศาสตร์แล้วเขาจะรีบจัดการให้ ไม่สิ ผมกำลังตรวจสอบข้อมูลด้วยตัวเองอยู่ตอนนี้”

ฮเยจุนแอบดูซาโตจินคุยโทรศัพท์ เขาหนีบทโทรศัพท์-มือถืออยู่ระหว่างหูกับไหล่และอ่านเอกสารไปด้วย ตูมัลติ-ทาสกิ้ง³ มากและงานยุ่งมากด้วย

³ ทำงานหลายอย่างพร้อมกัน

มาห้องพักผู้ป่วยที่ไรก็ทำงานอยู่ทุกที

ชายหนุ่มไม่ได้คิดไปเอง เอกสารส่วนใหญ่คงถูกส่งมาเป็นไฟล์ แต่ในห้องพักผู้ป่วยของซาโตจินก็ยังมีกระดาษวางอยู่ทั่วไปหมด ระหว่างที่พักรักษาตัวในโรงพยาบาล เขาคงอ่านรายงานสืบสวนทั้งหมดไปตามเรื่องตามราว

คนที่ทิ้งปัญหาส่วนตัวที่เผชิญอยู่เอาไว้ข้างหลังแล้วเริ่มจากเปิดเอกสารงานต่าง ๆ ที่กองอยู่เป็นภูเขาคือซาโตจิน เดิมความจำที่หายไปใส่สมองอย่างพิถีพิถันเพื่อไม่ให้เป็นอุปสรรคต่อการทำงาน เขาทำงานหนักซึ่งทำให้ชายหนุ่มที่พักงานทั้งหมดระหว่างพักรักษาตัวด้วยความผิใจครั้งเต็มใจครั้งเกิดความอับอาย

ซาโตจินต้องเติมข้อมูลปริมาณมหาศาลเข้าไปแต่กลับไม่กระวนกระวายใจเลย แม้อยู่ในสถานการณ์ยากลำบากก็ยังเชื่อในสติปัญญาและความสามารถของตัวเอง จุดนี้ก็สมกับเป็นซาโตจินดี

เพราะเป็นซาโตจินที่ตนรู้จักดี ฮเยจุนจึงวิตกกังวลว่าการมีความสัมพันธ์กันแบบนี้มันถูกต้องแล้วหรือ

ชอบผู้ชายคนนี้เนี่ยนะ

แค่อยู่ที่เดียวกันยังอึดอัดขนาดนี้แท้ๆ

โอย ไม่อยากเจอหน้าจริงๆ ...

ฮเยจุนนี่หน้า อยากแสดงออกว่าไม่ได้อยากมาที่นี่แต่ มองไม่เห็นโอกาสเลย และจำเป็นต้องแทรกเข้าไปตอนที่เขากำลังจะวางสาย

“คุณครับ ต้องทำเหมือนผมเป็นมนุษย์ล่องหนด้วยหรือ ผมรออยู่ตรงนี้มาชั่วโมงครึ่งแล้วนะ”

โดจินใช้นิ้วชี้แตะริมฝีปากทันทีเป็นการบอกไม่ให้หุบปาก

พอฮเยจุนหุบปากแน่นอย่างทำอะไรไม่ถูก เขาก็คุยโทรศัพท์ต่อ

“ผมซาโดจินครับ ผมอ่านเอกสารหมดแล้ว ถึงลายนิ้วมือ จะเลือกรางก็ต้องส่งให้ AFIS⁴ ดู ผมคิดว่าอาจตกหล่น แต่ที่แท้

⁴ ย่อมาจาก Automated Fingerprint Identification System หรือระบบจัดเก็บประวัติและตรวจสอบลายนิ้วมืออาชญากรรม

ไม่ได้ส่งไปตั้งแต่แรกนี่เอง เวลามาทำงานถอดสมอวางไว้ที่อื่น
เหอหรือครับ ผมสงสัยจริงๆ”

นิสัยชอบกดขมับเวลารำคาญใจของเขา ฮเยจุนเห็นจน
ชินตา

ซาโดจินก็ยิ่งเหมือนเดิม ฮเยจุนก็เหมือนกัน เพียงแต่
โลกที่ห้อมล้อมทั้งสองเอาไว้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงจนแปลก-
ประหลาด เขาไม่รู้สึกระไรเลยเหอ ทำไมถึงยังขยายโลกของ
ตัวเองอย่างวางเฉยแบบนั้นได้อีก

“หัวหน้าทีมहरुู้ดีกว่าวิทยาศาสตร์เหอหรือครับ งั้นก่อนจะ
ทำให้ผมรำคาญก็ไปเป็นนักวิทยาศาสตร์สิ การสืบสวนไม่ได้ใช้
ความรู้สึกตรวจสอบ แต่ต้องทำจนกว่าความจริงจะได้รับการ
ยืนยัน จะสร้างผลงานหรือเขียนใบลาออก ตัดสินใจได้แล้วค่อย
โทร.หาผม ผมให้เวลาสามสิบนาที”

ฟุบ เขาจดวางสายแล้วโยนโทรศัพท์มือถือลงบนเตียง
ผู้ป่วยอย่างหงุดหงิด

ไอ้คนมารยาททรมาน ถึงสูญเสียความทรงจำแต่นิสัยไม่
เปลี่ยน

ฮเยจุนหนีตามองแล้วเหม้มปาก

ซาโดจินยังจัดการทุกอย่างได้เหมือนเดิม แต่นั่นก็เป็นแค่ท่าทีของเขาที่ดูเยือกเย็นจริงๆ แล้วตอนนี้ซาโดจินรู้สึกไม่สะดวกยิ่งกว่าฮเยจุนหลายเท่า ทั้งสองปรึกษาและตกลงกันแล้วว่า จะเก็บเป็นความลับนอกจากคนกลุ่มเล็กๆ รอบตัว เพราะอาจก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายได้ สุดท้ายแล้วฮเยจุนก็สนใจแค่สมาชิกทีมหนึ่ง ทว่าเขาซึ่งเป็นผู้ดูแลต้องโกหกคนทั้งกองปราบ แต่โตจินก็ทำได้ดีมาก

น่าแปลกที่ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกผิด อย่าวว่าแต่ความสะใจเลย ฮเยจุนกลับตะขิดตะขวงใจอย่างมาก เมื่อสถานการณ์กลายเป็นแบบนี้ ก็ไม่อาจลบความรู้สึกหนักอึ้งว่าเป็นความรับผิดชอบของตัวเองได้

ท่าทางเขาจะคุยงานเสร็จแล้ว แต่โตจินก็ยังไม่สนใจตน ชายหนุ่มคิดว่าจะทำอย่างไรดีแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาอย่างไม่มีการเลือก

ยารักษาโรคความดันต่ำ ยารักษาโรคความดัน...

เจอแล้ว

ฮเยจุนกดโทร.ออกทันทีแล้วยกโทรศัพท์ขึ้นมาจ่อที่ปาก รอซาโดจินตอบรับ แต่สีหน้าของเขาที่ได้ยินเสียงสั้นแล้วมอง หน้าจอโทรศัพท์ก็กลับดูไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก แววดตาที่เคย เยือกเย็นกลับมีความขุ่นมัว

ตัวเขาแข็งทื่อแล้วจึงมองมาที่ฮเยจุน แน่ใจว่าโลกไม่ได้ พลิกกลับในวันเดียว แววดตาแห่งแสงของซาโดจินยังเหมือนกับ เมื่อก่อน แต่ดูร้ายกาจกว่าเมื่อก่อน ฮเยจุนเปิดปากพูดโจมตีก่อน เพื่อปกปิดความว่าุ่นใจ

“ทำไมมองแบบนี้ครับ”

“หัวหน้านมโทร.หาผมอยู่เหรอครับ”

“เพราะกว่าจะคุยกับคุณได้มันยากมาก ก็เลยกดบัตรคิว”

“เจ้าชายน้อย...นี่มันอะไร”

น่าตกใจ ซาโดจินผู้หาวิธีได้เสมอกลับร้องขอคำตอบจาก ตนโดยตรง แต่คงไม่ได้ผลลัพธ์ที่ต้องการ เพราะทางนี้เองก็ไม่มี คำอธิบายเหมือนกัน

ฮเยจุนเอียงคอ “ครับ? ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน”

พูดออกไปแล้วก็ยังขบคิดอยู่นานจนอารมณ์เสีย

เจ้าชายน้อย...คือเด็กที่ตายตั้งแต่อายุยังน้อยใช่ไหม

นี่มันแตกตันทันชัด ๆ โดจินต้องรู้ว่าฮเยจุนบันทึกเบอร์
ห้องทำงานของอีกฝ่ายว่าพระราชวังแน่ ๆ

ฮเยจุนรู้สึกแย่นอยากแสดงอาการต่อต้านอีก ไม่รู้ว่า
โชคดีหรือโชคร้าย แต่ซาโดจินกดปุ่มวางสายก่อน เขาเก็บ
โทรศัพท์มือถือเหมือนเห็นสิ่งของที่ถูกปีศาจสิงแล้วพูดต่อ

“ไม่มีคนที่อยากเจอแล้วจะมาทำไมบ่อย ๆ โรคไม่มีไหวพริบ
นี่รักษาได้ไหมนะ ไหน ๆ ก็นอนรักษาตัวแล้วลองไปรับการตรวจ
ดูสิครับ”

ฮีม ฮเยจุนโมโหแต่ก็กลืนเสียงร้องลงไปพลงเพิ่มความ
อดทนขึ้นอีกขั้น ฝ่ายที่เสียเปรียบต้องยอมถอยหนึ่งก้าว นี่คือกฎ
อมตะของชีวิต

“เพราะได้ยืนยันว่าสารวัตรจะออกจากโรงพยาบาล ผมก็จะ
ออกเหมือนกัน สัมภาระของผมอยู่ที่บ้านคุณทั้งหมด แต่ผมไม่รู้
เลยว่าอยู่ที่ไหน และจะเข้าไปได้อย่างไร”

เฮ้อ ซาโดจินใช้ปลายนิ้วมือกดเปลือกตาเบา ๆ แล้วเลิกสนใจ ดิตคัพลึงก็อย่างคล่องแคล่วแล้วจัดเสื่อผ้าให้เรียบร้อย เมื่อเขาไม่พูดอะไรอีกก็ถือว่าตอบรับคำขอ

ฮเยจุนเหล่มองอีกฝ่ายอย่างไม่พอใจ และความเงิบที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันก็ทำให้รู้สึกไม่สบายใจอย่างมาก ทำให้หนึ่งชั่วโหมงสามสิบนาทีที่ผ่านมาถึงไม่รู้สึกรูปแบบนี่นะ ชายหนุ่มสงสัยปรายตามองเขาแล้วเติมคำในช่องว่าง อย่างไรก็ตามก็มีสิ่งที่ยากรู้อยู่แล้ว พอดีเลย

“อุบัติเหตุของเรา นะครับ ที่เกิดเหตุไม่มีกล้องวงจรปิด รถคันนั้นก็ดันไม่มีกล้องหน้ารถอีก ผมขอเอกสารเกี่ยวกับรถไป แต่ก็ เป็นรถที่เลิกใช้แล้ว... ได้ยินว่าพอจะมีพยานผู้พบเห็น ช่วยส่งให้ผมได้ไหมครับ ผมอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น”

โดจินสวมเสื้อสูทแล้วติดกระดุม นิ้วเขาสะดุด เป็นการเคลื่อนไหวเพียงเล็กน้อย แต่ฮเยจุนเห็นเพราะเพ่งสมาธิทั้งหมดอยู่ที่อีกฝ่าย

จะบอกว่าอย่างไรดี สีหน้าของโดจินบอกว่าต้องการยุติ การพูดคุยเรื่องวันที่เกิดอุบัติเหตุ ดูเขาไม่เต็มใจที่จะอธิบายว่า

วันนั้นมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ชายหนุ่มกล่าวว่าหลักฐานจะถูกทำลาย
จึงรีบร้องขอเพิ่มเติม

“ทำไมไม่พูดล่ะครับ”

“หัวหน้าฉันไม่ต้องรู้หรอก”

“ผมก็ประสบอุบัติเหตุที่นั่นเหมือนกันนะครับ”

“ผมจะส่งสิ่งที่คุณต้องรู้ให้”

“ทำไมสารวัตรถึงเป็นคนตัดสินเรื่องนั้นครับ”

พูดแล้วว่าไม่ได้ แต่อีกฝ่ายก็ยังทำให้เขาต้องพูดซ้ำหลาย
ครั้ง ซาโตจินจึงจ้องฮเยจุนด้วยสีหน้าหงุดหงิด

“ระหว่างทางหุบปากด้วยนะครับ”

ชิ ท้าทางเตาะปากของโตจินแฝงไปด้วยความดูถูกดูแคลน
ซึ่งไม่ใช่ภาพแปลกตา แต่ก็นั่นแหละ ทั้งสองหน้าบึ้งใส่กันเป็น
ปกติอยู่แล้วแต่ไม่รู้ทำไมตอนนี้ความเศร้ากลับพุ่งขึ้นมา ฮเยจุนไม่
สบายใจ ถึงพูดไปแล้วจะต้องเสียใจทีหลังแต่ก็ยังอยากพูดจา
ร้ายกาจออกมา

“ห้องว่างเหรอครับ อ่อนไหวเหลือเกินนะ”

“ขอเรียนให้ทราบว่าสารอาหารคงไปไม่ถึงระบบประสาทส่วนกลางของคุณสินะ พุดจากร้าว ไม้ระมัดระวังท่าที่ ถ้าไม่พยายามถูกไล่ออกก็แก้ไขชะ”

“ขอโทษด้วยนะครับ แต่ตอนนี้คุณกำลังใช้อำนาจบาตรใหญ่อยู่ ทำแบบนี้ไม่ได้นะครับ”

“ผมกำลังทำความเข้าใจสภาพจิตของผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างเป็นรูปธรรม ผมทำได้ครับ”

“โอ้ ว้าว ตั้งสติไม่ไหวแล้วจริงๆ”

โตจันรู้สึกรู้สึกว่าคำพูดนี้ไม่น่าเชื่อถือเป็นพิเศษจนอดหัวเราะไม่ได้ “ปกติคุณดูเหมือนคนมีสติด้วยเหรอครับ ลองไปรักษาจริงจังดูไหม”

“จงเป็นพระพุทธเจ้าที่ไม่ใช่พระพุทธเจ้า ฉันคือพระพุทธเจ้า อา เหมือนจะเห็นพระบรมสารีริกธาตุ นะโม อมิตาพุทธ พระโพธิสัตว์กวนอิม”

“ถ้าจะเป็นแบบนี้ก็ต้องตายก่อนนะครับ ผมจะรอวัน
ได้เจอคุณอีกครั้งบนเตียงชั้นสุตร”

โตจินอวยพรอย่างเฉยชาราวกับเป็นการทำบุญทำทาน
น้ำเสียงไม่ใสใจไม่มีสูงตานั้นกลับฟังดูเย้ยหยัน ฮเยจุนเสียใจจน
พูดไม่ออก ได้ยินเหมือนเป็นคำสาปแช่งอันทรงพลังยิ่งกว่า
คำตำหนิใดๆ และคงไม่ได้คิดไปเองคนเดียว

ระหว่างที่ชายหนุ่มกัดฟันอดทนต่อความโมโห โตจินก็
ติดกระดุมเสื้อสูทครบเรียบร้อยแล้วหยิบเสื้อโค้ตหรูหราออกมา
จากตู้เสื้อผ้า ฮเยจุนแหม่ปากเป็นเส้นตรง เหล่มองอีกฝ่ายเพื่อหา
จังหวะแก้แค้น และต้องตกใจอีกครั้งที่ทุกอย่างบนตัวเขานั้นดู
หรูหรามาก

อดทนเอาไว้เพราะเราไม่มีเงินจ่ายค่าทำขวัญแน่

ชายหนุ่มส่ายหน้าพลางย้อนถาม “เราคบกันจริงๆ เหรอ
ครับ”

“ไม่รู้สิครับ ผมก็อยากรู้ว่าทำร้ายตัวเองทำไม ได้รู้ว่า
เวลาชีวิตเหลือจำกัดหรือยังงั้น”

“หมายถึงการคบกับผมเท่ากับความตาย...เหรอรครับ”

แววตาของซาโดจินที่มองจากศีรษะจดปลายเท้าดูโห้งมาก เขาไม่ตอบรับหรือปฏิเสธด้วยคำที่ชัดเจน แต่ตำหนิตัวเองในแบบที่ไม่มีทางออกมาจากปากของคนที่มีน้ำใจในตัวเองสูง ไม่ยกโทษให้กับความผิดพลาด และเชื่อในการตัดสินใจของตัวเองเสมอ

“ตายซะยังดีกว่า ทำไมนะ”

ชายหนุ่มเข้าใจปฏิกิริยานั้นดี ความสับสนที่เขารู้สึกตอนนี้ ฮเยจุนเองก็รู้สึกอยู่เหมือนกัน

ถ้าคบกันจริงๆ ก็น่าจะเลิกเลยทันทีสิ นี่ถึงขนาดย้ายไปอยู่ด้วยกัน แม้แต่ฮเยจุนเองก็เสียใจ นิสัยแบบซาโดจินไม่เหมาะที่จะอยู่กับใคร เขาคงต้องฝันทอนอย่างมากถึงตัดสินใจแบบนั้น ความรักอันร้อนแรงเหนียวแน่นคือความบ้าคลั่งจนต้องกระโดด และเหลือเอาไว้เพียงผลลัพธ์แต่ไร้กระบวนการ ฮเยจุนเองก็เหมือนกันไม่เคยแม้แต่ผูกใจชอบใคร แต่พอตั้งสติได้กลับได้ข่าวว่าตัวเองอาศัยอยู่กับผู้ชาย อยากย้อนเวลากลับไปได้จัง

“...ยังนี่อะไรไม่ออกเลยเหรอรครับ”

ดูเขาไม่พอใจเพียงแค่นี้ ยืนเสียงของฮเยจุน ซาโดจิน
ถอนหายใจแล้วเตือนเสียงต่ำ

“ผมขอเปลี่ยนคำพูด หุบปากนับจากนี้”

“เราต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันสิครับ”

“ตอนนี้ไม่มีอะไรทำ ผมเลยสั่งให้คุณหุบปากไม่ใช่เหรอ”

“ต้องเจียบขนาดไหนคุณถึงจะพอใจ”

“อย่าให้ผมรับรู้ว่ามีหัวหน้านั่งอยู่ในระยะประชิด เป็น
ยังไงครับ”

เดาว่าต่อให้เจียบเหมือนตายเขาก็ยังไม่พอใจ โดจินเป็น
พวกสั่งให้กลั้นหายใจเพื่อเจียบ อุตส่าห์พยายามลองคุยอย่าง
นุ่มนวล แต่ตอนนี้ฮเยจุนเองก็หมั่นไส้เขาเหมือนกัน จะพูดเรื่อง
นี้ออกจากปากยังขงนลุก แต่เพื่อกระตุ้นซาโดจินแล้วละก็ ไม่มี
อะไรที่ทำได้ เรียกได้ว่าเป็นระเบิดพลีชีพ ฮเยจุนกัดฟันโจมตี
แบบครั้งเดียวด้วยความพอใจ

“ใจดำกับคนรักจัง”

เปรี้ยะ

ราวกับได้ยินเสียงสติของซาโตจินขาดฝั่ง ความเงียบอัน
ปั่นป่วนแปลกประหลาดไหลผ่านไป

มากเกินไปเหลือ ปฏิภานของอีกฝ่ายดูรุนแรงกว่าปกติ
ฮเยจุนสับสน ถ้าคบกันก็ไม่ใช่คำพูดที่จะพูดไม่ได้ขนาดนั้นนี่นา
แต่คงจะเป็นคำที่ตะตองไม่ได้สำหรับซาโตจิน

ฮเยจุนกลืนน้ำลาย มองดูร่างเพรียวเดินเนิบ ๆ อ้อมเตี้ย
มาหา ทันใดนั้นระยะห่างระหว่างพวกเขาก็แคบลง ชายหนุ่ม
ถอยหลังตามสัญชาตญาณเพราะโตจินดูคุกคาม ลองแก้ต่างให้
ตัวเองอย่างเก๋ๆ กังๆ

“แล้วคุณจะกระตุน...คนอื่น...ทำไมล่ะครับ”

ปึก! หลังของฮเยจุนกระแทกผนังแข็ง ๆ โดยไม่ตั้งใจ
ระหว่างถอยหลัง เจ็บจนใบหน้ากระตุก แต่โตจินไม่สนใจว่าอีก
ฝ่ายจะเจ็บหรือไม่ เเงาร่างสูงทาบทับชายหนุ่มทั้งตัว

กลิ่นหอมที่คุ้นเคย เเงที่คุ้นยิ่งกว่า รวมทั้งลมหายใจที่
เร็วขึ้นเล็กน้อย ทุกๆ สิ่งของซาโตจินทำให้หัวใจฮเยจุนปั่นป่วน

ถึงไม่ยอมยอมรับและไม่เข้าใจ แต่หัวใจก็เต้นแรง จนปัญญากับสาเหตุที่ทำให้เกิดความร้อนที่ไม่คุ้นเคยนี้ ระหว่างนั้นเขาก็ทำให้ชายหนุ่มจมนมยิ่งขึ้น ความอดทนของเขาคงมาถึงขีดจำกัดแล้ว

โตจินตะคอกอย่างสง่างาม “ถ้าไม่ยอมถูกตะกร้อครอบปาก เวลาสั่งให้หุบปากก็หุบปากซะ ทำไมเห่าเหมือนหมาขนาดนี้”

อย่างไรก็จมนมแล้ว...ฮเยจุนกลัวว่าอีกฝ่ายจะได้ยินเสียงหัวใจเต้นแรงของตัวเอง จึงไม่ยอมแพ้แล้วเผชิญหน้ากับเขา

“นายคงถูกกัดก่อน ฉันไม่ยอมตายคนเดียวหรอก”

“ผมไม่เคยบอกให้คุณพูดแบบกันเองนะ ช่วยมีมารยาทด้วย”

ตัวเองมีมารยาทนักแหละ

ฮเยจุนสังเกตเห็นใบหน้าหล่อเหลาของอีกฝ่ายอย่างสนใจ ซาโตจินมองแวตานั้นด้วยสีหน้าที่บอกว่าไร้สาระ ทั้งสองจึงกันอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็เกิดเรื่องแปลกขึ้น สีหน้าของโตจินที่แสดงออกว่าไม่พอใจ กลับค่อยๆ เปลี่ยนไปที่ละนิดเมื่อเวลาผ่านไป สายตาของเขาไม่มองตั้งแต่แผลแตกที่หน้าผากลงมาถึงริมฝีปากแดงเรื่อ

ซึ่งถ้าเป็นเมื่อก่อน ไม่มีทางที่ความปรารถนาอันคลุมเครือที่ไม่มี
ทางจะแผ่ซ่านออกมาได้นี้จะก่อตัวขึ้น

สถานการณ์ของฮเยจุนก็ไม่ต่างกัน รู้สึกว่าหัวใจเต้นแรง
มากขึ้นอย่างกับหัวใจมีปัญหา

ทำไมเป็นแบบนี้ ทำไม...

ตื่นเต้นจนหายใจไม่ทั่วท้อง

ความตึงเครียดกระตุ้นความใคร่ที่ไม่เคยพบเจอพัดโหม
เข้ามาทุกทาง

เงียบ

เงียบ

ความเงียบยังดำเนินต่อไป

ซาโดจินกำแล้วแบมือ แก้มตบกระดูกสันหลังขึ้นอีก เขา
กัตรีมฝึปากเอาไว้เหมือนคนที่กำลังอดกลั้นต่ออะไรบางอย่าง
ปรับลมหายใจให้สงบแล้วหลีกเลี่ยงไปด้านข้าง ขวับ แถมด้วย
น้ำเสียงสงบต่ำเหมือนทะเลลึก

“เก็บของแล้วตามมาที่ลานจอดรถ”

แล้วโตจिनก็เดินผ่านไปอย่างเย็นชาราวกับไม่สามารถ
มองฮเยจุนได้อีกต่อไป

ฮเยจุนถูกทิ้งไว้ในห้องพักผู้ป่วยกว้างขวางเพียงลำพัง
ชายหนุ่มหอบหายใจ

“...นี่มัน อะไร”

คิดว่าเขาจะจูบ

ชั่วขณะนั้น บนความรู้สึกขัดแย้งและต่อต้าน กลับมีความ
คาดหวังและความตื่นเต้นผสมอยู่ด้วยอย่างชัดเจน ความรู้สึก
ทั้งสองทำให้ฮเยจุนจนปัญญา ที่ผ่านมามีข้อมูลใหม่ ๆ หลังไหล
เข้ามามากมายจนได้ทบทวนสิ่งที่ไม่เคยคิดถึง

ถ้าคบกันก็ต้องเคยจูบกันบ่อย ๆ

แล้วลำดับต่อไป

“...เฮือก”

ไม่ควรคิดแบบนี้เลยก่อนไปบ้านโตจिन

ฮเยจุนตบแก้มแดงของตัวเองทั้งสองข้างแรง ๆ จนไต่ยีน
เสียงเพียะ ถึงตั้งสติได้

ฮู่ว ชายหนุ่มหายใจเข้าลึก ๆ ปิดประตูแล้วตามโดจินไป

มีร่องรอยของฮเยจุนอยู่ทั่วทั้งบ้าน สภาพเหมือนมีสมาชิก
ครอบครัวสองคนใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันมาพักใหญ่ ไม่เหมือนที่
อัยการซาบอกว่าเพิ่งย้ายมาอยู่ด้วยกัน ก่อนหน้านี้ฮเยจุนคงมา
ค้างที่นี้บ่อยแน่ ๆ โดจินผู้เกลียดสภาพแวดล้อมสกปรกรกเลอะ-
เทอะก็น่าจะกำลังคิดเหมือนกัน และดูเหมือนจะมีสิ่งที่สะกดตา
เขาจนทนไม่ได้

อย่างตอนนี้

“ทำไมตรายร์เป่าผมถึงไปอยู่ตรงตู้หนังสือในห้องสมุด”

ฮเยจุนประทับใจการตกแต่งภายในเรียบ ๆ แบบนี้มาก
ชายหนุ่มเขย่งยกส้นเท้าขึ้น มองข้ามไหล่กว้างของโดจิน และไม่
เข้าใจเลยว่าอะไรคือปัญหา

“คงวางไว้เพราะจะใช้มั้งครับ ว่าแต่บ้านกว้างจัง”

“เรื่องของคนอื่นหรือไง”

“ถึงคุณถามผมก็จำไม่ได้ จะให้ทำยังไง สารวัตรวางเอาไว้เองหรือเปล่า”

“มีสิ่ง gìถึงตายแล้วพี่ผมก็จะไม่ทำ ก็คือการทำแบบนั้น”

“อ้อ หรือการคบกับผู้ชาย? แต่คุณก็ทำนี่ครับ”

พอพูดแทงใจเขาแล้ว ซาโตจินก็จ้องมองมาด้วยแววตาแฝงความอำมหิต ฮเยจุนต้องยอมรับด้วยข้อจำกัดของสถานที่อย่างช่วยไม่ได้แล้วถอยหนึ่งก้าว

“ก็นะ ผมคงชอบดูเอกสารไปด้วยเป่าผมไปด้วยทุกเช้า”

สีหน้าของโตจินเย็นยะเยือกและยังคงเงยบจนทำให้อีกฝ่ายรู้สึกเขิน รวากับถูกดูดำด้วยสายตาไม่ใช่ปาก ว่าบังอาจสร้างความเสียหายแบบนั้นในบ้านอันสูงส่งของเขาได้อย่างไร

ฮเยจุนทนไม่ไหวรีบอัดตรายร์เป่าผมที่เสียบอยู่ข้างหนังสือเข้าไปใต้หมอนอิงบนโซฟา เขาเห็นแล้วก็อึ้ง หัวเราะออกมาอย่างเย็นชา ชายหนุ่มจึงวางหมอนอิงที่เหมือนกันทับไปอีกใบหนึ่ง

เฮ้อ ซาโดจินถอนหายใจอย่างเปิดเผยแล้วออกไปจากห้องสมุด คงไม่อยากเห็นอีก ฮเยจุนตามออกไปพลางพูดเสริม

“คุณอยู่บ้านกว้างๆ นี่คนเดียวหรือครับ นิสัยถึงได้ว่างเปล่า”

“ก็ดีกว่านิสัยบิดเบี้ยวเพราะโตมาในบ้านแคบๆ โทรมๆ เหมือนหัวหน้านัม”

“แอบสืบเรื่องผมหรือ นี่มันผิดกติกาอะ”

“ถ้าสืบแล้วได้อะไรขนาดนี้ ตอนนี้อะไรผมคงไม่ต้องมานั่งสงสัยเรื่องการแยกแยะของตัวเองอีก”

หมายความว่าพอเห็นความน่ารังเกียจแบบนี้แล้วก็ไม่ต้องสืบอะไรอีก

ฮเยจุนไม่กล้าบอกว่าไม่ใช่ ได้แต่หลบตามองต่ำ เห็นเสื้อผ้าสวยๆ ของตัวเองเทียบกับเสื้อผ้าเป็นทางการมากมาย ของอีกฝ่ายแล้ว...ตนไม่เหมาะกับบ้านหรูหราหลังนี้เลย นี่จึงยังเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด พอถูกทำเหมือนเป็นแขกไม่ได้รับเชิญตลอดเวลา ฮเยจุนก็อยากทำให้ชายคนนี้อารมณ์เสียขึ้นมา

แต่เพราะโตจินเป็นคนที่ไม่ค่อยชอบพร่อง จึงได้แต่เศร้าที่ต้องใช้วิธีทำลายตัวเองแบบนี้ทุกครั้ง

“เราคงเป็นคู่ที่รักกันดีมากเลยนะครับ ว่าไหม มีข้าวของวางเตรียมเอาไว้สองชุดเรียงกัน”

“คุยกันแบบไม่ใช่คำเรียกที่ทำให้อารมณ์เสีย นั่นเถอะครับ ไม่ต้องใช้คำนั้นก็คุยกันได้ตามบริบทอย่างไม่มีปัญหา”

“อ้อ คำว่าคู่รักทำให้อารมณ์เสียเหรอครับ แต่คู่รักก็ต้องเรียกว่าคู่รัก ถ้าคำว่าคู่รักทำให้อารมณ์เสีย นอกจากคู่รักแล้วจะให้ใช้คำไหนดี แฟน? คนรัก? ที่รัก?”

ปัก

อยู่ๆ โตจินก็หยุดเดิน หน้าผากของฮเยจุนที่กำลังเดินตามมาจึงกระทบกับแผ่นหลังของอีกฝ่าย ชายหนุ่มกดความประหม่าลงแล้วถอยหลังโดยอัตโนมัติ แต่เสียหลักจนเกือบล้ม โตจินจึงคว้าข้อมือดึงเอาไว้ช่วยให้ทรงตัวได้ ทั้งสองสบตากันตรงๆ

แม้จะเจอหน้ากันทุกวันหลังเกิดอุบัติเหตุ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่สัมผัสกันโดยตรงแบบนี้ โดจินออกแรงกำมือเหมือนรู้สึกถึงสิ่งนั้น

เกิดบรรยากาศอันตรายขึ้น

ทั้งสองคนกลืนน้ำลายพร้อมกัน

“...”

พวกเขาต่างก็กลัวบรรยากาศอันตรายเหมือนตอนที่อยู่ในห้องพักรักษาตัวเมื่อครู่ จึงสลัดกันออกเหมือนนัดกันไว้

คนที่เปิดปากพูดก่อนคือโดจิน เสียงเขาเบาเหมือนทั้งพูดกับอีกฝ่ายและพูดคนเดียว “เพราะเขาอยู่อย่างน่าสังเวชจนดูน่าสงสารเธอ ทำไมต้องให้มาอยู่ที่บ้านให้มันยุ่งยากด้วยนะ”

ฮเยจุนฟังแล้วก็ไม่อยากจะเชื่อ โมโหเพราะเป็นคำพูดแทงใจ จึงง่าเบาๆ แต่ให้พอเข้าหูซาโดจิน “ใจบุญสุนทานเหลือเกิน...”

ถ้าตามองเห็นบรรยากาศได้ ตอนนี้คงมีประกายไฟของการดูหมิ่นซึ่งกันและกันปะทุออกมาอย่างรุนแรง

อย่างไรก็ตาม ทั้งสองคนก็ไม่อาจปฏิเสธได้อีกต่อไปว่า
ได้ใช้ชีวิตร่วมกับผู้ชายในบ้านหลังนี้จริง ๆ

ฮเยจุนไม่เข้าใจเลย ตนคงมีแฟนเพราะเมื่อจับคนร้าย
ตัวจริงของคดีแม่ได้แล้วคงพอมีเวลาว่าง และถึงไม่ชอบใจและ
รังเกียจที่มีแฟนเป็นผู้ชาย แต่ก็ไม่ได้ถึงขนาดยอมไม่ได้เพราะ
อย่างไรเดี๋ยวก็ตายแล้ว ในเมื่อตกหลุมรักไปแล้ว ถึงเป็นเพศ
เดียวกันก็คงสายเกินกว่าจะเปลี่ยน

เพียงแต่ทำไมต้องเป็นซาโดจินด้วย...

ระหว่างที่ยังสับสนไม่รู้ว่าต้องโทษใคร ซาโดจินก็หัน
กลับไปก่อน ห้องที่เขาเข้าไปคือห้องนอน มีร่องรอยของฮเยจุน
อยู่ตามเครื่องนอนและเฟอร์นิเจอร์เรียบ ๆ ห้องอื่นๆ ยังคล้าย ๆ
กัน แต่ห้องนี้กลับส่งผลแตกต่างออกไปต่อทั้งสองเป็นอย่างมาก

พวกเขาตัวแข็ง เกิดคำสีพยางค์ขึ้นในหัวไม่ต่างกันทั้งคู่

นอนกันแล้วเหอ

ห้องมีตั้งเยอะเลยคิดว่าคงจะใช้ห้องนอนคนละห้อง
ฮเยจุนตกใจเหลือบมองโดจิน น่าแปลกที่เขาทั้งคู่ตัวแข็งเกร็งไป

ครูหนึ่งแล้วกลับมาเยือกเย็นทันที ดูโตจिनก็เพิ่งรู้มากกว่าจะคิด
เอาไว้ก่อน น้ำเสียงราบเรียบที่เปล่งออกมาพิสูจน์ความจริงนั้น

“ผมไม่ใช่เกย์ หัวหน้านัมคงเป็นคนขอคบก่อนสินะ”

“ผมก็ไม่ใช่ จำไม่ได้ครับ”

“เราเป็นผู้ชายทั้งคู่ ไม่มีเรื่องให้ต้องรับผิดชอบในทาง
กายภาพ หรือคุณจะหาจุดอ่อนของผมเจอ”

“คุณมีจุดอ่อนด้วยเหรอ สารวัตรเป็นคนที่ไม่มียะไรแบบ
นั้นนี่ บอกผมหน่อยว่าคืออะไร”

“ไม่มีเรื่องแบบนี้หรอกครับ คงเป็นหัวหน้านัมที่ทำให้
ผมวิตกแบบนี้ได้”

ซาโตจिनไม่ประมาท ไม่เคยพ่ายแพ้ ตอนนี้เขาไม่พอใจ
กับการมีอยู่ของนัมฮเยจุน จึงเปลี่ยนข้อวินิจฉัยนั้นราวกับพลิก
ฝ่ามือ

ฮเยจุนรู้สึกถึงความพ่ายแพ้อย่างประหลาด ความรู้สึก
เหมือนการเผาไหม้ที่ไม่สมบูรณ์กระจายอยู่ในท้อง ต้องพุ่งเข้าไป
ตามนิสัยแต่ทำไม่ได้และได้แต่หุบปากเอาไว้ ไม่ใช่เพราะกังวลที่

อยู่ในสถานที่ที่มีกันแค่สองคน แต่เป็นความรู้สึกเศร้าทุกครั้งที่เขาทำตัวเย็นชา

นี่คือจุดที่แปลกไปจากเมื่อก่อนแน่ๆ

ฮเยจุนผูกอารมณ์ความรู้สึกเอาไว้กับโดจิน

ระหว่างที่ฮเยจุนตอบอะไรไม่ได้ นั่น ซาโดจินก็เริ่มการสืบสวนอย่างเงียบแหลม

“อายุเราก็ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว ถ้าใช้เตียงเดียวกันก็แสดงว่านอนด้วยกันแล้ว ขนาดอยู่บ้านเดียวกันคงไม่ได้ทำแค่ซักผ้าให้”

โดจินพูดอย่างตรงไปตรงมา ได้ยินแล้วฮเยจุนก็ได้แต่กระแอมลำบากใจ ระหว่างที่ชายหนุ่มหน้าแดง ไม่พูดอะไรและทำให้คอโล่งขึ้น โดจินก็ถามต่อ

“คุณชอบเช็ทซ์ใหม่”

“...อู๋ๆ ก็เลี้ยวมาเรื่องนี้โดยไม่เปิดไฟเลี้ยวก่อนเลย เหรอครับ”

“แก่งใหม่”

“สารวัตร เรื่องนั้นผมจะไป เอือก!”

เพราะโตจินเปิดประเด็นเรื่องใต้สะดือ ฮเยจุนจึงตื่นเต้นจนประมาทและถูกเขาหาจังหวะผลึกคว่ำลงบนเตียงจนได้ ชายหนุ่มอนุญาติโดยไม่ตั้งใจ ร่างกายที่อนบนจมอยู่บนที่นอนนุ่มๆ

ฟูบ

“สารวัตรจะทำอะไร...”

“ถามว่านายเก่งไหม”

ฮเยจุนตกใจที่เสียงเขาอยู่ใกล้เข้ามาอีกจึงจะหันไปมอง ซาโตจินปล่อยเหยื่อลงบนเตียงแล้วยึดตำแหน่งอยู่ด้านหลังอย่างชำนาญ เขามองลงมาอย่างสง่างามเหมือนพระเจ้าผู้ควบคุมทุกสิ่ง พอสบตากันร่างของเขาก็แนบลงมา ฮเยจุนที่กำลังตื่นและจะลุกขึ้นจึงคว่ำลงไปอีก

“อีก ตัวหนักอย่างกับก้อนหิน หนักครับ ออกไป”

“ไหนบอกว่าผู้ชายด้วยกันก็มีจุดที่รู้สึกดี ได้ลองมีเซ็กซ์กันแล้วก็จะรู้ว่าทำไมต้องโดนสักที”

“คุณอยากรู้จริงๆ หรืออยากทำให้ผมรู้สึกโคตรแยกันแน่”

“ก็อยากรู้จริงๆ ด้วย แต่พอคิดว่าตอนนี้หัวหน้าผมรู้สึกโคตรแยแล้วก็ตื่นเต้นขึ้นมาเลยแฮะ”

“น่าเสียดายที่สำหรับผมไม่ได้มีความต้องการทางเพศแปลกๆ อะไรแบบนั้น”

“ผมคงเป็นฝ่ายรุก”

พูดแล้วก็พังกันบ้างสิ...!

ฮเยจุนไม่มีแรงเหลือจะตะโกนแบบนี้

อยู่ๆ โดจินก็รวบแขนทั้งสองข้างของฮเยจุนที่กำลังดิ้นไขว่กันเอาไว้ จับยึดอย่างแน่นหนาด้วยมือเดียว ใช้เข้าแยกขาของชายหนุ่มให้อ้ากว้างแล้วยึดท่อนล่างเอาไว้ด้วย ทำทั้งสองข้างห้อยอยู่ที่ปลายเตียงในท่าคว่ำหน้าอย่างน่าอึดอัด

ฮเยจุนรู้สึกถึงกลางสังหรณ์ผ่านท่าที่อยากศึกษาเรียนรู้ของอีกฝ่าย ตอนนี้ซาโดจินไม่ได้อยากมีเพศสัมพันธ์หรอก เขาน่าจะแค่ต้องการตรวจสอบอะไรมากกว่า เป็นวิธีสืบสวนในแบบ

ของเขาที่ท่วมท้นอย่างเด็ดเดี่ยว ตั้งแต่ตอนเจอกันครั้งแรก หลายครั้งที่โดจินจะโจมตีทำให้คนที่มองอยู่ตื่นกลัว

ถ้าเป็นไปได้ก็อยากปรับความเข้าใจกันก่อน เพราะไม่มั่นใจว่าการใช้ร่างกายโดยไม่มีการแลกเปลี่ยนทางอารมณ์ใดๆ จะถูกต้อง สุดท้ายแล้วก็อาจสร้างบาดแผลให้กันและกัน โดจินอาจไม่สนใจแต่ฮเยจุนไม่อยากเจ็บปวด การอยู่ข้างล่างทำให้รู้สึกตะขิดตะขวงใจแปลกๆ ชายหนุ่มหาวิธีประนีประนอมได้ลำบากมาก

“ผมขออาบน้ำก่อน”

ฮเยจุนตั้งใจว่าถ้าเขาปล่อยก็จะหนี เพราะค่อนข้างมั่นใจในความว่องไวของตัวเอง แต่ท่าทางโดจินจะตีความว่าคำตอบนี้คือการเห็นชอบ เขาตอบโต้ด้วยการใช้มือใหญ่จับกอดศีรษะชายหนุ่มลงไป

“อึบ!”

“นอนคว่ำ มุดหัวเอาไว้เฉยๆ เห็นหน้าแล้วมันจะไม่แข็ง ผมต้องเช็กดูก่อนว่าแข็งไหม จะได้ว่าเราคืบหน้ากันไปแค่ไหน มีแต่ผู้เกี่ยวข้อเท่านั้นที่จะตอบได้”

เมื่อภาษาพูดหยุดลงภาษากายก็เริ่มขึ้น

เป่าตึง ๆ ของผู้ขายกระทกเข้ามาตรงหว่างขา ฮเยจุน ร้องออกมาสั้น ๆ “ฮ๊ะ!”

ขนาดของเขาใหญ่มากจนน่ากลัว รู้สึกถึงรูปทรงผ่าน เนื้อผ้าอย่างชัดเจน ไม่อยากเชื่อว่าเป็นอวัยวะสืบพันธุ์ของคน ฮเยจุนตั้งสมมติฐานที่สมเหตุสมผลขึ้นมาข้อหนึ่ง

“...ใส่อะไรไว้ในกางเกงหรือครับ”

“ไม่ได้ใส่”

“แล้วทำไมมันน่าเกลียดน่า...ฮ๊ะ อู๊บ”

“พูดอะไรเสียบรรยากาศ แล้วมันจะแข็งไหมครับ หุบปากซะที”

โตจินพูดเตือนพลาจกระทกึ่งกลางกายเข้ามา สัตส่วนใหญ่โตเสียดสีกับส่วนลับด้านหลัง สิ่งป้องกันเดี๋ยวก็คือเสื้อผ้าไม่กี่ชิ้น

ฮเยจุนหูแดงด้วยความอาย ผั่งไปหน้าลงไปและหายใจ
เข้าออกถี่ๆ มองคิดว่าการถูกอวัยวะเพศชายถูไถร่างกายเป็น
เรื่องน่าขยะแขยง แต่ร่างกายกลับบอกอย่างอื่น ชายหนุ่มหอบ
หายใจและเสียววูบ ความต้องการทางเพศและความใคร่พุ่งสูงขึ้น
โชคดีที่ซาโดจินไม่ให้โอกาสพูด

ฮเยจุนยอมแพ้ให้กับการต่อต้าน ปล่อยร่างกายไป ตัวสั้น
ระริก พอสงบใจได้แล้วก็อยากยึดจับผ้าปูที่นอนเอาไว้ แต่น่า
เสียดายที่ทำไม่ได้เพราะมือทั้งสองข้างถูกเขายึดจับเอาไว้ ทำได้
เพียงใช้เล็บตัดสั้นขวนเนื้อตัวเอง โดจินสลดความรู้สึกว่าร่างกาย
ถูกปกเปลือกทั้งๆ ที่ยังสวมเสื้อผ้าเอาไว้ทั่วทั้งร่าง

“ฮ๊ะ ฮึก”

ฮเยจุนกลืนเสียงครางที่พุ่งขึ้นมาลงไป วาดภาพร่างกาย
ของอีกฝ่ายแนบลงมาในหัว พอจินตนาการถึงร่างเปลือยแล้ว
สมองก็ตื้อตันอัดแน่น อยากให้ช่วงเวลานี้ผ่านไปเร็วๆ พลังกัต
ริมฝีปาก รู้สึกกลัวร่างกายที่เหมือนไม่ใช่ของตัวเอง เพราะอาการ
มีอารมณ์จากการถูกผู้ชายบีบบังคับ

เสียงครางที่เก็บกตเอาไว้เล็ดลอดออกมาได้ ไม่รู้ว่าโตจิน จะรู้ไหมแต่เขายังคงดันช่วงล่างเข้ามาหลายครั้งอย่างเฉยเมย

ฮเยจุนกังวลว่าช่วงล่างของตนจะตอบสนอง จึงขยับกาย หนึ่งครั้งเพื่อตั้งรับอย่างอดทน

เป็นเวลาเดียวกับที่โตจินผละออกห่าง

“...!”

มันกะทันหันมากจนไม่ได้ตอบสนองใด ๆ และรับรู้ ว่าโตจินค่อย ๆ ยึดตัวขึ้น แรงยึดกดข้อมือเบาลง แล้วทั้งสองก็แยกห่างออกจากกัน ฮเยจุนหันมาอย่างยากลำบาก สายตาอยู่ที่เป้าของอีกฝ่ายที่ยังสงบนิ่ง

สิ่งที่ช็อกยิ่งกว่าอะไรคือ

มันไม่แข็ง

หากมีปฏิกิริยาก็คงอายุกันทั้งสองฝ่าย และหวังใจว่าขอให้ไม่เกิดอะไรขึ้น แต่พอเห็นโตจินยังเป็นปกติแล้วกลับรู้สึกอับอาย พอซ่อนตาขึ้นมองอีกฝ่ายหนึ่ง เขาก็ปิดเสื้อผ้าราวกับ

เพื่อนสี่สีกปรกและกำลังจ้องมองด้านล่าง พร้อมกับคำประกาศ
เฉยชาเหมือนคำพิพากษาประหารชีวิต

“ผมไม่แข็ง หัวหน้านัมแข็งเหอครับ”

ยังไม่ทันแข็งเหมือนกัน

ความตกใจจนเหมือนอายุสั้นลงสิบปีพุ่งขึ้นมาพร้อมกับ
ความผิดหวัง

“...ไม่ครับ ยัง”

“กะแล้ว ผมไม่มีทางคบหากับผู้ชายอย่างจริงจังแน่
อาจจะกำลังปลอมตัวสืบคดีอยู่ก็ได้ ลองเช็คดูสิครับว่ามีคดีที่
ผู้ต้องสงสัยเป็นเกย์หรือเปล่า ผมเองก็จะตรวจเช็คบันทึกของ
ตัวเองเหมือนกัน”

ฮเยจุนยังตั้งตัวไม่ทันจากความซ็อก ที่คบกับโดจินนั้น
ถือเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ชายหนุ่มคิดว่าการสูญเสียความ
ทรงจำอาจเป็นโชคชะตาไม่ใช่โชคนาฏกรรม แต่ ณ วินาทีนี้
กลับรู้สึกถึงวิกฤติอันรุนแรงราวกับทุกสิ่งทุกอย่างพังทลายลง

ควรจะได้ใจกับผลลัพธ์นี้ แต่ดันเป็นทุกข์

รู้สึกสิ้นหวังเหมือนถูกผลัดตกลงมาจากยอดเขาที่ป็นชั้น
ไปอย่างคดเคี้ยวเหนียวยาก

สมองเย็นเยือก

ฮเยจุนก้มศีรษะลงเพื่อซ่อนใบหน้าแดง จัดการเสื้อผ้าให้
เรียบร้อย สองตาของโตจินที่เหล่มองต่ำจ้องนิ่งอยู่นาน

ฮเยจุนไม่รู้ว่าต้องพูดอะไร ซาโตจินกำลังจะสรุปคร่าว ๆ
ชายหนุ่มรู้สึกถึงกลางสังหรณ์ไม่ดีจึงลองพูดดูก่อน

“หาข้อสรุปกันก่อน แล้วค่อยคุยที่เหลือ...”

“ไม่ครับ ผมคิดว่าเท่านี้ก็ตัดสินใจได้แล้ว”

ฮเยจุนฟังน้ำเสียงนิ่งเฉยของโตจินแล้วเผลอมองไป
ด้านข้าง เห็นเจ้าชายน้อยในสโนว์บอลที่วางอยู่บนตู้ข้างเตียง

ชายหนุ่มเผลอยื่นมือออกไปเพื่อสัมผัส แล้วก็รู้สึกว่
ร่างกายลอยอยู่ในอากาศ ซาโตจินบังคับจับให้ฮเยจุนยืขึ้น
ขณะยืยังไม่มั่นคงดีก็มองเขาสลับกับสโนว์บอล

เขาพูดต่ออย่างไม่สะทกสะท้าน “ออกไปจากบ้านผม
ได้แล้วครับ”

เป็นเหตุการณ์ที่ไม่แม้แต่จะจินตนาการ

ถูกไล่

“อะไรนะครับ”

นอกจากย้อนถามโง่ๆ แล้วฮเยจุนก็ไม่ว่าต้องพูดอะไร
สมองเย็นจนว่างเปล่าซีดเผือด ฮเยจุนเคยพูดไม่ออกต่อหน้า
โตจินมาแล้วหลายครั้ง แต่นี้เป็นครั้งแรกที่เกิดความรู้สึกซับซ้อน
ขนาดนี้

ซาโตจินไม่ยิ้ม แววตาของฮเยจุนสั้นไหวขณะเผชิญหน้า
กับใบหน้าอันแข็งแกร่งของอีกฝ่าย พอเห็นว่าชายหนุ่มซ็อกมาก
เขาจึงไม่พูดสิ่งที่พูดไปแล้วซ้ำอีก แต่ชีสโนว์บอลแล้วตอกลิ้มซ้ำ
ลงไป

“เอาข้าวของทั้งหมดไปวันนี้เลยคงยาก ให้นัดวันกันอีกที่
นั้นไม่ใช่ของผม ถ้าต้องการก็เอากลับไปได้เลยครับ”

“ไม่ใช่ของผมเหมือนกัน เพิ่งเคยเห็น”

“งั้นทิ้งไปก็ได้”

ฮเยจุนอยากโน้มน้าวโดจิน แม้ไม่มั่นใจเหมือนกันว่าเป็นของตัวเองหรือไม่ แต่ตั้งใจเรื่องชื่อของตนที่บันทึกอยู่ในโทรศัพท์มือถือของเขา ‘เจ้าชายน้อย’ อย่างน้อยก็น่าจะเกี่ยวข้องกันบ้าง เพียงแต่ไม่รู้ว่าต้องพูดอย่างไร พอถึงเลโดจินก็พูดเสริมอย่างเยิ่นชาไม่ให้เวลาเลือก

“กลับดี ๆ นะครับ”

รอสักนิดก็ได้

ฮเยจุนของขึ้นเพราะถูกโดจินไล่ต้อนเรื่อย ๆ “รู้ไหมครับว่าข้างนอกหนาวขนาดไหน ต้องใช้วิธีนี้ด้วยเหรอ ผมต้องการแค่มารยาท กินเข้าไปหมดแล้วเหรอครับ”

“ทำไมครับ คุณต้องนอนข้างถนนหรือไง ไม่มีบ้าน? แปลกคนจริง ๆ”

“ไม่ใช่ปัญหาเรื่องนั้น! ทิ้งของทำไม ของที่ยังไม่มั่นใจว่าเป็นของใคร!”

“มันไม่เข้ากับบ้านหลังนี้ เหมือนเรา”

ฮเยจุนผินหัวเราะออกมา เขาไม่ได้พูดผิด แต่พอได้ฟังจากปากโอหังนั้นแล้วก็โมโหจนแทบบ้า ชายหนุ่มจ้องมองสโนว์บอลแล้วหยิบขึ้นมา จากนั้นขว้างใส่เขาอย่างแรง

พลัก!

โตจินที่ปฏิบัติกริยาว่องไวอยู่แล้วคว้าวัตถุขนาดเท่ากำปั้นเอาไว้ได้อย่างน่าทึ่ง

“คุณทำอะไร บ้าไปแล้วหรือ”

“ถูกไล่่ออกจากบ้าน คิดว่าผมจะยังสติดีอยู่หรือครับ ตามอะไรที่ไม่เหมือนภาษาคน”

“คุณมีส่วนช่วยซื้อบ้านหลังนี้นั้นหรือ”

“ผมเพิ่งรู้ที่อยู่วันนี้วันแรก ผมจะช่วยให้ยังไง!”

“แล้วจะรันทำไม ด้วยสิทธิ์อะไร ไสหัวไปตอนที่ผมยังพูดดี ๆ”

“ว้าว ไฉไลถูกหมานี่ ไม่คิดเลยว่ามีแต่เปลือกที่ดูดี แต่เนื้อในคือไซโคพาท⁵...อีก!”

ยังพูดไม่ทันจบ มือของโตจिनก็กระชากคอเสื้อฮเยจุนอย่างแรง

ฮเยจุนหน้าซีดถูกบีบหลอดลมครึ่งหนึ่ง มีเพียงแววตาที่ยังแจ่มชัด โตจिनจ้องมองนัยน์ตาดำดำแวววาวนั้นแล้วคิ้วกระตุก ความรู้สึกที่ยากจะควบคุมพุ่งขึ้น

โตจिनไม่ชอบใจแววตาตรงไปตรงมานั้นของนัมฮเยจุน เป็นแบบนี้เสมอ ละสายตาไม่ได้ตั้งแต่แรก ที่น่าขันคืออีกฝ่ายก็มองเขาไม่ละสายตาเหมือนกัน ทั้งสองจึงสบตากันเสมอ... หลายครั้ง

“ต่อหน้าผู้บังคับบัญชา” โตจिनปล่อยฮเยจุนคล้ายการเหวี่ยง แล้วเตือนสั้นๆ การพูดยังสง่างามแต่ก็ฟังดูเป็นความเชื่อแปลกๆ “พูดและทำตัวสุภาพด้วยสิครับ”

⁵ Psychopath คือ ผู้มีอาการผิดปกติทางจิตใจในกลุ่ม Antisocial Personality Disorder หรือพวกต่อต้านสังคมอย่างรุนแรง